

İSA'NIN
ÇARMIHTAKİ
YEDİ SÖZÜ

**İSA'NIN
ÇARMIHTAKİ
YEDİ SÖZÜ**

œ İhsan Özbek œ

GDK YAYIN NO: 129

KİTAP: İsa'nın Çarmıhtaki Yedi Sözü

YAZAR: İhsan Özbek

DÜZELTİ: Daniel Günay

ISBN: 978-605-5739-65-2

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş

Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87

Topkapı, İstanbul - Türkiye

Tel: (0212) 567 89 92

Fax: (0212) 567 89 93

E-mail: gdksiparis@yahoo.com

www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 93

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.

No: 81/87 Topkapı, İstanbul

1. Baskı: Ağustos 2011

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
BİRİNCİ SÖZ	11
İKİNCİ SÖZ	25
ÜÇÜNCÜ SÖZ	35
DÖRDÜNCÜ SÖZ	45
BEŞİNCİ SÖZ	59
ALTINCI SÖZ	71
YEDİNCİ SÖZ	79

ÖNSÖZ

Biri öldüğü zaman, çevresindeki birçok kişi ölenin son sözlerinin neler olduğunu merak eder. Kimi zaman gözü yaşlı bir sevgili, ölenin ağzından çıkan son sözcüğün onun adı olmasıyla teselli edilmeye çalışılır. Yitirdiği sevgilinin, ölmeden az önce onu düşünüyor, yaşamı sonlanırken sevdiği kişiyi sayıklıyor olmasının, yas tutan kişiye bir avuntu vereceği düşünülür.

Kimi zaman ünlü bir yazar ya da bilgenin ağzından çıkan son sözler, ölen bu insanın ne kadar derin bir bilgi ya da bilgeliğe sahip olduğu konusunda geride kalanlara ilham verir. Kimi zaman da ölen kişilerin zayıflıkları, korkuları, hastalıklarıyla birer insan olduklarını anımsamamızı sağlar.

İdam sehpasından ölüme gidenlerin ağzından çıkan kahramanca sloganlar bize aktarıldığında, ölenleri kahramanlıklarıyla anımsamamız, son anlarında da öldükleri amaca hizmet ettiklerini düşünmemiz istenir. Bazen idama götürülenler o kadar kahramanca davranamazlar; acı, bilinmeze yolculuk, yok olma korkuları ya da bir başka duygu onların son

sözlerinin ağlamaklı, korkulu, vb. olmasına neden olur.

Elinizdeki kitapçıkta İsa'nın çarmıhtaki son sözlerini inceleyeceğiz. İsa öldürülmek üzere çarmıha çakıldığında neler düşünüyor, neler hissediyordu? Bunları tam olarak bilmemize olanak yok. Yine de O'nun çarmıhta ölmeden önce ağzından çıkan ve İncil'de kayıtlı olan yedi sözü elimizde bulunmaktadır. Böylece İsa'nın ölüme giderken zihninde, yüreğinde neler olduğuna ilişkin bir parça da olsa bilgi sahibiyiz. Bu sözleri derinlemesine düşünecek, bizim için nasıl bir değer taşıdıklarını anlamaya çalışacağız.

Burada yedi bölümde inceleyeceğimiz bu sözleri daha önce Ankara Kurtuluş Kilisesi'nde verdiğim vaazlarda ele almıştım. Bu sözler yukarıda da anlattığım nedenlerle birçokları için çok özeldir. Aynı paragraf ya da bölümleri konu alan çeşitli vaazlar dinledim, kitaplar okudum. Hatta İsa'nın son yedi sözünü tema olarak işleyen bir senfoni bile dinledim. Bu bölümlere verilen önemin asıl nedeni, Hristiyan inancının temeli sayılabilecek tarihsel olaylardır: İsa'nın ölümü, dirilişi ve göğe alınışı. Yedi söz, bu sürecin başında yer alan birer gerçek olarak İncil'de kaydedildiği için parça parça ya da bir bütün olarak okuyucuların ilgisini çekmiştir.

Evet, bu sözler gerçekten de önemlidir. Çünkü İsa'nın ağzından çıkmıştır. Yine de unutulmaması gereken önemli bir gerçek var: İsa'nın ölmeden önce söylediği ve burada inceleyeceğimiz yedi söz, O'nun son sözleri değildir. İsa gerçekten de öldü, ama diğer insanlardan farklı olarak öldükten üç gün sonra dirildi ve birçok tanığa gözüktü. Sonraki günler boyunca öğrencileri İsa'nın ağzından çıkan sözleri dinlediler. Biz de dirilmiş İsa'nın ağzından çıkan bu sözlerden bazılarını biliyoruz. Ancak çarmıhtaki yedi söz, her durumda İsa'nın ölümünden önceki kaydedilmiş son sözleridir. Dolayısıyla O'nun her sözü gibi bizler için son derece değerlidir.

❧ BİRİNCİ SÖZ ❧

İsa'nın yeryüzündeki yaşamının son gününde başından geçenleri hiç enine boyuna düşündünüz mü? İlk verdiğim vaazlardan birinde İsa'nın o son günde çektiği sıkıntıların bir listesini hazırlamış ve kilise üyelerinin görebilecekleri şekilde duvara yazılmasını sağlamıştım. Çok çarpıcı bir listeydi. İsa gerçekten de çok ciddi fiziksel acılar çekmişti. Mel Gibson'un yönettiği 'İsa'nın Çilesi' filmi de son derece etkileyici bir biçimde O'nun çektiği sıkıntıları ve gördüğü işkenceyi anlatıyordu. Aslında itiraf etmem gerekirse, bu filme kadar İsa'nın çektiği sıkıntıların fiziksel yanı üzerinde çok da derin bir biçimde düşünmediğimi anladım.

İsa'nın karşılaştığı şiddet hem fiziksel hem de ruhsal açıdan son derece ağırdı. Getsemani Bahçesi'nde tutuklanışından sonra O'na zulmedenlerin yaptıklarına, bir de bu süreçte karşılaştığı kişilerin ve en yakınındaki yoldaşlarının yaptıklarını da eklediğinizde, İsa'nın yaşadıklarının boyutunu birazcık daha iyi anlayabiliyorsunuz:

İsa'ya ihanet edildi. Yoldaşları O'nu terk ettiler.

Hakkında yalan yere tanıklıkta bulunuldu. Yüzüne tükürüldü, yumruklandı, tokatlandı, yalnız bırakıldı, inkâr edildi, haksız yere suçlandı, kalabalıklar tarafından reddedildi, ölüme mahkûm edildi, kamçılandı, alay edildi, kamaşla başına vuruldu. Çarmıha gerileceği tahtayı yaralı haldeyken taşımak zorunda bırakıldı. Annesi dahil kadın erkek herkesin önünde **çırılçıplak soyuldu**. Cellatları giysilerini O sağken paylaştılar. Sövüldü, hakarete uğradı.

Bu kadar yoğun bir şiddetle, üstelik bir gün içinde çok az kişi karşılaşır. Bazılarımız burada sıralanan zalimliklerin biri ya da birkaçını göğüslemek durumunda kalmış olsa da, bu denli yoğun bir işkence ancak ölümlle sonuçlanabilirdi. İsa öldü.

O'nu ölüme götüren acıları dakika dakika, an be an yaşarken, çivilerle çarmıha çakıldıktan hemen sonra ağzından yedi sözün ilki döküldü: **“Baba, onları bağışla. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar”** (Luka 23:34).

Gerçekten de İsa'yı çarmıha götüren süreçte O'na karşılaştığı bütün bu davranışları reva görenler ne yaptıklarının bilincinde değillerdi. Üstelik bu yaptıklarını KİME yaptıklarını da bilmiyorlardı. Yani, İsa'nın kim olduğunu bilmiyorlardı. Petrus, Elçilerin İşleri kitabında yer alan ikinci vaazını verdiği zaman İsa'nın kimliğinden söz etti: “...atalarımızın

Tanrısı, Kulu İsa'yı yüceltti. Siz O'nu ele verdiniz. Pilatus O'nu serbest bırakmaya karar verdiği halde, siz O'nu Pilatus'un önünde reddettiniz. Kutsal ve adil olanı reddedip bir katilin salıverilmesini istediniz. Siz Yaşam Önderi'ni öldürdünüz" (Elçilerin İşleri 3:13-15). Eminim Petrus'un sözlerini işitenler, kulaklarına inanmamışlardı. Öldürülmesini uygun gördükleri insanın kimliğine ilişkin açıklamalar ölen kişinin çok değerli, olağanüstü biri olduğunu ilan ediyordu. İsa'dan Kutsal ve Adil Olan, Yaşam Önderi, Mesih olarak söz etti. Dinlemek istemediler.

Yine de tekrar tekrar İsa'nın kimliğine ilişkin açıklamaları duymak zorunda kalacaklardı. Çünkü İsa'nın kim olduğunu bilenler, O'ndan söz etmekten vazgeçmediler. Ölüm söz konusu olduğunda bile... İstefanos'u Yüksek Kurul'un önünde yargıladıklarında acaba onun ne yapacağını sanıyorlardı? İstefanos da İsa'nın kim olduğundan ve onların ne yaptığından söz etti: "Atalarınız peygamberlerin hangisine zulmetmediler ki? Adil Olan'ın geleceğini önceden bildirenleri de öldürdüler. Melekler aracılığıyla buyrulan Yasa'yı alıp da buna uymayan sizler, şimdi de Adil Olan'a ihanet edip O'nu katlettiniz!" (Elçilerin İşleri 7:52-53). İsa'nın kimliğini, tanrısallığını ifade ettiğinde dindarlıkları içinde öfkeden kudurdular. Ne yaptıkları, kimi öldürdükleri onlara tekrar söylenince öfkelenildiler. İstefanos'u

da öldürdüler.

İnsanların sıradan kişilere kötülük etmeleri bu günahlı dünyada ne yazık ki alıştığımız bir gerçek. Kötülük, çok rastlandığından neredeyse kanıksanıyor. Ancak Yahudiler'in o günlerde bu denli önemli birine, yalnızca bir kötülük de değil, inanılmaz kötülükler etmesi, yaptıklarından haberdar olmadıklarını gösteriyor. Yani, yaptıklarının ne denli büyük bir suç olduğunu fark etmiyorlar. Akıllarını kaçırmış gibiler.

Onlar Tanrı'nın Mesih'i'ni öldürdüler. Petrus, Matta 16:16'da yazılanlara göre İsa'nın kimliğini şöyle ifade etmişti: "Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu, Mesih'sin." İsa, Tanrı'nın belirli bir görevle, insanların günahını kaldırarak Tanrı ile barışmalarını sağlamak üzere yeryüzüne gönderdiği kişiydi. Binlerce yıl boyunca peygamberlerin geleceğinden söz ettiği, hem İsrail hem de diğer uluslar için bir kutsama kaynağı olacak kişiydi. İsa herhangi biri değil, insanları içinde buldukları durumdan kurtaracak ve Tanrı'nın değerlerine uygun, O'nu yansıtan bir egemenlik kurup yönetecek Kurtarıcı Kral Mesih idi.

Petrus, aynı ayetlerde İsa'dan Tanrı Oğlu olarak da söz ediyor. İnsanlar bütün bu yaptıkları zalimlikleri; yüzüne tükürmeyi, aşağılamayı, küfür etmeyi,

kırbaçlamayı ve her şeyi Tanrı Oğlu'na yaptılar. 'Nasıl olur da Tanrı oğul edinir' diye bir soru aklınıza geldiyse, merak etmeyin. Sözüünü ettiğimiz fiziksel bir oğulluk değil. Tanrı hiç kimseyle cinsel bir temasın sonucunda oğul edinmedi, bunu söylemek Tanrı'ya hakaret olurdu. Ruhunu aracılığıyla bir insanın hamile kalmasını sağladı ve bu kadından Tanrı özüne sahip bir insan doğdu. İsa, insan sınırlılığı içerisinde yaşadı ve Baba Tanrı ile arasındaki ilişki hep bir baba-oğul ilişkisine benzedi. İsa her zaman Babası'nın sözünü dinledi. İsraililer Tanrı ile bu denli yakın ilişki içindeki birini öldürdüler.

Aslında İsa'nın kimliğine ilişkin bilmedikleri daha başka yönler de vardı. Bir yandan Davut'un soyundan birinin geleceğini ve onları kurtaracağını umuyorlardı. Öte yandan İsa'yı öldürdükleri zaman, en azından bu cinayette payı olanlar, özlemle bekledikleri Davut'un soyundan gelen Kral'ı öldürdüklerini bilmiyorlardı.

Matta, İsa'nın son kez Yeruşalim Kenti'ne bir sıpanın üzerinde girdiği zaman biriken kalabalığın şöyle bağırdığını aktarıyor: "Davut Oğlu'na hozana! Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun. En yücelerde hozana!" (Matta 21:9).

Hozana, Yahudiler'in İsa'nın zamanında yaygın ola-

rak kullandığı Aramice dilinde 'şimdi kurtar!' anlamına gelen bir sözcüktür. İsa'nın bu sözle selamlandığı zamanlarda özellikle bir övgü sözü olarak kullanılıyordu. Davut Oğlu diye seslendikleri kişi, İsrail'i o zamanki Roma işgalinden, yabancı ülkelerin ekonomik, sosyal ve aynı zamanda ruhsal boyunduruğundan kurtaracak bir kral olacaktı. Tanrı, Kral Davut'a söz vermişti, onun soyundan biri çıkacaktı ve bu kişi krallığı pekiştirecek, tapınak kuracak, Tanrı ile özel bir baba oğul ilişkisi içinde olacak, sonsuza dek egemenlik sürecek biriydi (2. Samuel 7:11-16; 1. Tarihler 17:11-14). Özellikle baskı altında kaldıkları zaman İsraililer, gelecek kurtarıcıyı, Mesih'i özlemle anarlardı. İsa, İsrail'i o acınası durumdan çıkaracak kişiydi. Kitaplarda O'nun Davut'un soyundan geldiği yazılıdır (Matta 1:1, 17; Markos 10:47-48; Luka 3:31).

Tanrı Oğlu, Davut oğlu İsa Mesih insanlara içinde buldukları durumdan çıkış yolu sağlayacak Kral ve Kurtarıcı idi. Samiriyeliler, İsa ile ilgili olarak şu tanıklığı yapmışlardı: "Kendimiz işittik, O'nun gerçekten dünyanın Kurtarıcısı olduğunu biliyoruz" (Yuhanna 4:42). İsraililer'in bekledikleri öncelikle siyasal bir kurtarıcıydı, O'nun ruhsal özellikleri pek akıllarına gelmiyor olmalıydı. Eli kılıçlı, düşmanı ülkeden kovacak bir kahraman bekliyorlardı; yanı-lıyorlardı!

En azından Kutsal Kitap'ı yorumlarken bu Kurtarıcı'nın, Yeşaya peygamber tarafından bildirilen Acı Çeken Kul (Yeşaya 42, 49, 50, 53. bölümler) ve İnsanoğlu niteliklerini göz önüne almadılar. Kurtarıcı'nın öncelikle siyasal bir amacın dışındaki bir amacı gerçekleştirebileceğini düşünmediler.

Yine de akıllarına gelmemesi, yanılmaları, bilmemeleri onlar için bir özür oluşturmuyordu. İsa Mesih yeryüzüne gelmiş ve bildirisini iletmişti. İman etmeyen, üstelik İsa'yı öldüren insanların hiçbir özürleri yoktu (Yuhanna 15:22).

Peygamberler İsrail'in bilgisizliğinin neden olacağı şeylere ilişkin onları uyarmıştı: "Halkım bilgisizliği yüzünden sürgün edilecek, saygın kişileri kıtlıktan ölecek, kalabalıklar susuzluktan kırılacak" (Yeşaya 5:13). Yeşaya peygamber, Tanrı'nın sağlayışına bilgisizce karşılık veren halkın sürgünle cezalandırılacağını açıklıyordu. Bir başka peygamber, Hoşea da şöyle aktarır: "Yok oldu halkım bilgisizlikten. Sen bilgiyi reddettiğin için, ben de seni reddedeceğim bana kâhinlik etmeyesin diye. Sen Tanrı'nın yasasını unuttuğun için, ben de senin çocuklarını unutacağım" (Hoşea 4:6).

Her iki peygamberin de sözünü ettiği bilgisizlik, Tanrı bilgisinden ve Tanrı ile ilişkiden yoksun olmaktı. Tanrı kendisini İsrail halkına çeşitli yollarla

açıklamıştı ve açıklamayı sürdürüyordu. Zamanı geldiğinde bu açıklamayı İsa Mesih aracılığıyla yaptı. Yuhanna 15:22’de bu durumla ilgili olarak şunları söylüyor: “Eğer gelmemiş ve onlara söylememiş olsaydım, günahları olmazdı; ama şimdi günahları için özürleri yoktur.”

İnsanların bilmek için koşulları vardı. İsa Mesih gelmiş ve kendini onlara açıklamıştı. Buna rağmen O’na zulmettiler. İsa öldürülmeden bir hafta önce Yeruşalim girişinde İsa’yı bir kral gibi karşıladılar. Bu nedenle İsraililer’in özürleri yoktur. Yine de bilgisizlikleri nedeniyle mahvolacaklardı. Tanrı bilgisinden yoksun oldukları için İsa’ya küfrettiler, zulmettiler, O’nu çırılçıplak bırakıp giysilerini paylaştılar.

İsa’nın öldürülmesi için bağırduklarında ya da O’na işkence ettiklerinde insanların büyük bir nefret duygusuyla hareket ettiğini görüyoruz. Öfkeliydiler, İsa’dan nefret ediyorlardı, çünkü İsa farklıydı. Farklılık rahatsızlık yaratır. Rahatsızlık öfke doğurur. İsa, onların değişmesi gerektiğini söylüyordu. Alışkanlıklarının, yaşam biçimlerinin değişmesi gerektiğini anlatıyordu.

İsa ile tanıştırsanız aynı kalamazsınız. İsa insanlardan yaşamlarında değişiklik talep eder. Herkesin hayatının değişmesini ister. Bu insanların kabul

etmeye zorlandığı bir durumdur. İsa değişiklik istediği için insanlar hâlâ İsa'ya öfke duyabiliyor. Alışa geldiğimiz yaşam tarzına tehdit olarak algılıyoruz. Bu, Hristiyan olan Türkler'in ailelerinde, yakın çevrelerinde gözlemlenebiliyor. Ne zaman birisi Mesih'e iman etse yakınları tarafından daha önceki ilişkilerini reddetmiş sayılıyor. Aileden ayrılmış gibi düşünülüyor. Aile çoğunlukla hakarete uğradığını, küçük düştüğünü hissediyor.

İsa ile karşılaşan Yahudi dindarlar da öyle hissettiler. İsa'nın onların inancını, dinini reddettiğini, onlara utanç getirdiğini düşündüler. Bu nedenle başkâhin giysisini yırttı. Oysa İsa'nın vermek istediği dinden öte bir şeydi: Tanrı ile ilişki sundu onlara.

Yahudiler 'İsa'nın Çilesi' adlı film gösterime girdiğinde kızdılar. 'İsa'yı biz öldürmüşüz gibi gösteriliyor' dediler. Romalılar'ı suçluyorlardı. Oysa kim öldürdüyse öldürdü, ne fark eder! İsa'nın ölüm nedeni bizim günahlarımız değil mi? Yaşadığı şiddet ve acı, bizimkiler de dahil dünyanın günahlarını ortadan kaldırmak içindi.

İsa'nın bu şiddete gösterdiği tepki dua etmek oldu. "Baba, onları bağışla." Pavlus da İncil'in bir başka yerinde şöyle yazmıştı: "Kendi ellerimizle çalışıp emek veriyoruz. Bize sövenler için iyilik diliyoruz.

Zulmedilince sabrediyoruz” (1. Korintliler 4:12). Hristiyanlar’ın İsa Mesih’in öğrettiği biçimde yaşamaya davet edildiğini bilirsiniz. Bize kötü davrananlara iyilikle davranmamız beklenir.

‘Hocanın dediğini yap, yaptığını yapma’ diye bir söz vardır. İsa herhangi bir öğretmenin yaptığını yapmadı. Öğrettikleriyle yaşadıkları uyumluydu. İsa gerçek bir öğretmendir. Hatırlıyor musunuz; Dağdaki Vaaz’da İsa bu konuda konuşmuş, “Düşmanlarınızı sevin” demişti. Matta 5. bölümdeki paragraf şöyle diyordu: “Komşunu sev, düşmanından nefret et denildiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerde olan Babanızın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğdurur. Yağmurunu da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur? Vergi görevlileri de öyle yapmıyor mu? Yalnız kardeşlerinize selam verirsiniz, fazladan ne yapmış olursunuz? Putperestler de öyle yapmıyor mu? Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun.”

İsa öğrettiklerini uyguladı. İnsanlar O’na zulmettiklerinde bağışladı. O’na düşmanlık edenler için iyilik diledi. Daha da ötesinde düşmanlarını kutsamak istediğini söyledi: “Düşmanlarınızı sevin, size zulme-

denler için dua edin.” Düşmanını sevmek kolay değildir elbette. Sevmekle hoşlanmak arasında fark vardır. İsa bana düşmanlarımdan hoşlanmam gerektiğini söylemiyor. Sevmemi istiyor. Sevgi göstermek bir karardır. Bir insanın yaptıklarını beğenmeyebilir, ondan hoşlanmayabilir, ama sevebilirsiniz. ‘Ne yaparsa yapsın ona sevgi göstereceğim’ dersiniz. ‘Ben bu insanı bağışlayacağım’ diye karar verirsiniz ve bu kararı uygularsınız. Bağışlamak da karardır. Bir karar verirsiniz ve uygularsınız. Birini bağışlamak o kadar kolay değildir. Gördüğünüz şiddete göre daha uzun sürebilir bağışlamak. Önce karar vermek gerekir. Düşmanlarınızı sevin. “Ben bu insanın hayatında Tanrı’nın iyiliğinin görünmesini istiyorum” deyin. Bunu Tanrı’dan dilerseniz, bir dua olur ve Kutsal Ruh size yardım etmeye başlar. Eğer düşmanlarınızı severseniz onları özgür kılarınız. Kendiniz de özgür olursunuz. Sizi birbirinize bağlayan olumsuz bağ ortadan kalkar. Düşmanınızdan kurtulmuş olursunuz.

Az önce İncil’den alınan ayetleri okudunuz. İsa diyor ki: “Tanrı güneşi hem iyilerin, hem de kötülerin üzerine doğdurur.” İsa karanlığı aydınlatmak üzere ışık olarak geldi. Tanrı tüm insanların O’nun kutsamalarına kavuşmasını arzular, sevgisini bir biçimde yaşamalarını ister. Onlar bu sevgiyi, kutsamayı fark etseler de etmeseler de Tanrı bu isteğini

sürdürür. Güneşi herkesin üzerine doğdurur ki, bu kutsama sonucunda herkes aydın olabilsin. Sevme-yi öğrenmek gerek. Tanrı kötülük yapan herkesi, hemen o anda cehenneme atmıyor. Onlara fırsat tanıyor. Hepimize değişme olanağı veriyor. Hep kötü kalmak zorunda değiliz. Bir gün “Ben karar veriyorum. İnsanları sevme kararı verdim” diyebilirsiniz. Bundan sonra İsa Mesih’e iman aracılığıyla yaşamınıza gelen Kutsal Ruh’un gücüyle değişmeye başlayabilirsiniz. Hepimizden bu bekleniyor. Her sevgisizlik gösterdiğinizde İsa Mesih aynı şeyi söylüyor: “Onları bağışla Tanrım.” Aslında günahlarınız O’nun çarmıhında bağışlandı.

İsa’nın çarmıhta yaptığını gündelik yaşamınızın bir gerçeğiymiş gibi kabul edin. “Düşmanlarınızı sevin” dendiğini biliyorsunuz. Tanrı’nın güneşinin düşmanlarınızın üzerine doğmasının bir başka yolu da sizin göstereceğiniz sevgi olamaz mı? Bir sonraki ayette, “Yağmurunu da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır” deniyor. Yağmur sizin de üzerinize yağıyor. Doğru mu, eğri mi olduğunuzu anlamanın bir yolu da sizin düşmanlarınıza sevgi gösterip göstermediğiniz değil midir?

Sevgi gösterdiğiniz insanın kimliğinin çok da bir önemi yoktur; insan olmaları yeterlidir çoğu zaman. Kime, ne derece işkence etmiş olmaları da önemli değil. Onları kutsayın. Onları özgür kılın,

yaşamlarının değişmesi için etkin olun. Ancak o zaman Tanrı'yı yüceltmış olursunuz. Bu bağlamda Göklerdeki Babamız'ın oğulları olarak O'nu nasıl yüceltiriz? Tabii ki, O'nun karakterini yansıtarak ve O'nun özelliklerini yaşamımızda göstererek...

Burada önemli olan, insanların size ne yaptıkları değil, sizin ne yapacağınızdır. Size kötülük mü ettiler? Bağışlayacaksınız. Size işkence mi çektirdiler? Affedeceksiniz. Sonra ilişkiyi eski haline getirmek için üzerinize düşeni yapın. Size kötülük edene değişme fırsatı verin. Dağdaki Vaaz'ı anımsayın: "Yalnız sizi sevenleri severseniz ne ödülünüz olur?" Hiç! Peki, yalnız sizi seveni sevmekle kalmayıp herkesi severseniz ödülünüz ne olur? Tanrı'ya benzersiniz, O'nun gibi davranmış olursunuz.

Şimdi bu satırları okudunuz. O zaman bugün fazladan bir şey yapın. Tanrı'nın çocuğu gibi davranın. İsa gibi davranın. "Baba onları bağışla, ne yaptıklarını bilmiyorlar" deyin. Bağışlayın ve ilerleyin. Yaşamınızda Tanrı'yı yüceltin.

İKİNCİ SÖZ

İsa'nın çarmıhta söylediği ikinci söz, Yuhanna 19:25-27 ayetlerinde aktarılmıştır: "İsa'nın çarmıhının yanında ise annesi, annesinin kız kardeşi, Klopa'nın karısı Meryem ve Mecdelli Meryem duruyordu. İsa, annesiyle sevdiği öğrencinin yakınında durduğunu görünce annesine, '**Anne, işte oğlun!**' dedi. Sonra öğrenciye, '**İşte, annen!**' dedi. O andan itibaren bu öğrenci İsa'nın annesini kendi evine aldı."

İlk bakışta öyle çok da olağanüstü gözükmeyen birkaç sözcük: "Anne, işte oğlun" ve "İşte annen." Grekçe metinde ilk 'anne' sözü için kullanılan sözcük 'kadın' anlamına gelmektedir. Bizim kayıtlarımıza geçtiği üzere İsa çarmıhta ikinci kez konuşuyordu. Yalın, kısa sözlerdi bunlar, ama iki bin yıldır O'nun kimliğini anlamamız açısından bize farklı ipuçları vermektedir.

İsa çarmıha gerilmeden önceki saatlerde ve çarmıh üzerinde pek çok sıkıntı çekti. Öğrencilerinden, en yakınındaki insanlardan biri tarafından ele verildi. Diğer öğrencileri kaçtı. İsa zor duruma düştü-

ğünde onların yaptığı kaçmak oldu. O'nu terk ettiler, yapayalnız bıraktılar. İsa tutuklandı. O'na işkence edildi. Kendi infaz aracını, çarmıhı oluşturacak kalaslardan birini sırtında taşıdı.

İsa işkence görürken Öğrencilerinin ne yaptığını tam bilmiyoruz. Belki de biraz uzaktan izliyorlardı. Petrus, bir ara İsa'nın yakınına kadar geldiyse de üç kez O'nu inkâr etmek durumunda kalmıştı. Belki diğer öğrenciler biraz daha uzaktan izliyorlardı. Kendilerini göstermek istemezlerdi, çünkü korkuyorlardı. İsa bir suçlu olarak görülüyordu. İnsanların, özellikle de O'nun yargılanmasını isteyen Yahudiler'in kafasında İsa, Tanrı'ya hakaret eden bir çetenin önderi gibiydi. Öğrencileri O'nun yanında durmak istemediler.

İsa'nın bu zor anlarında beş kişinin çarmıhın yanında O'nunla birlikte olduğunu biliyoruz: Dört kadın ve bir delikanlı. İsa işkence görür, kırbaçlanırken Meryem neredeydi bilinmez ama oğlu çarmıha çivilenirken yanındaydı. İsa'nın elleri çivilerle çarmıha çakılırken çekiç sesleri Meryem'in kulaklarında yankılanıyordu. Sanki çiviler ona da batıyordu. İsa onun yaşamının merkezindeydi. Meryem'i her kadından farklı kılan çocuğu, her çocuktan farklı bir çocuk olan oğlu elinden alınıyordu. Çiviler çakıldı. Meryem, çaresizlik içinde acı çeken oğlunun acısına paydaş olmaya çalışıyordu. İsa'yı çivi-

leyenlerin işinin ne kadar sürdüğünü düşünmemiştir, ne yaptıklarını anlamamıştır bile. Sonra yavaş yavaş İsa'yı yukarı kaldırdılar. Çarmıh dik durduğunda İsa'nın bedenindeki acılar daha da çoğalmış olmalıdır. İsa'yı bu durumda gösteren resimlerin bazılarında İsa'nın gözlerinin keder ve çöküntü ile gölgelendiğini görürüz. Hiç sanmıyorum. Keder değilse de, çektiği ve çekeceği acının izleri olmalıydı. **Yine o resimlerde İsa'nın erkekliğini örten bir örtü bulunur. Ama bu doğru değil, çünkü çıplaktı. Bütün çıplaklığıyla insanların önünde teşhir ediliyordu.**

O sırada İsa'nın giysilerini paylaşıp mintanını kim alacak diye kura çekiyorlardı. İsa herkesin, annesinin önünde cırılçıplak bırakılmıştı. Anneler küçük çocuklarının çıplaklığına bakmaya alışkındır. Küçükken eminim İsa da o günlerde Orta Doğu'da yaşayan bütün çocuklar gibi, çıplak dolaşmaya alışkın olmalıdır. İsa hep insanların arasındaydı, onlardan biriydi. Çocukken de öyle olmuştur. O zamanlar şimdiki gibi mayo giymezdi çocuklar denize, göle girerken. Bu çok olağandır. Anneler ve çevredekiler için de...

Çocukların sakınmasına gerek yoktur, ama büyüyünce çıplaklık örtülür. Örtünmek öz saygının bir göstergesidir. İsa Mesih çarmıhta korunmasız, savunmasız bir şekilde çıplaktı. Bu hem İsa için, hem de Meryem için acı kaynağıydı. Meryem'in hisset-

tiklerini bir düşünelim. Olağanüstü bir lütufla bir çocuk sahibi olmuştu. Sevincinin coşkusuyla söylediği ezgi bütün güzelliğiyle Luka tarafından bize aktarılmıştır (Luka 1:46-55). Oğlunu çarmıhta çırılçıplak gördüğünde bu sevincin nereye gittiğini, her şeyin nasıl bu hale geldiğini merak ediyor olmalıydı. O harika lütuf nasıl olmuştu da ellerinden kayıp gitmişti!

Şimon'un tapınakta bebek İsa'yı gördüğü zaman söylediği sözleri anımsar mısınız?: "Ey Rabbim, vermiş olduğun sözü tuttun; kulun olan ben artık huzur içinde ölebilirim. Çünkü senin sağladığın ve tüm halkların gözü önünde hazırladığın kurtuluşu, ulusları aydınlatıp halkın İsrail'e yücelik kazandıracak ışığı gözlerimle gördüm.' İsa'nın annesiyle babası, O'nun hakkında söylenenlere şaşılar. Şimon onları kutsayıp çocuğun annesi Meryem'e şöyle dedi: 'Bu çocuk, İsrail'de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir. Senin kalbine de âdeta bir kılıç saplanacak. Bütün bunlar, birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için olacak.'" (Luka 2:29-33)

Meryem'in yüreğine kör bir bıçak İsa çarmıha gerildiğinde saplanmıştı. Şimon'un söylediğinin karşısında yaşanan şaşkınlığı anlayabiliyorum. Küçük çocuk İsrail'de bazılarının düşmesine yol aç-

cak, tarihi değiştirecek biri olacaktı. Meryem çarmıha baktığında o küçücük çocuğun büyüüp öldürülmekte olduğunu görüyordu. Kalbine Şimon'un sözünü ettiği kılıç saplanıyordu. Acı duyuyordu. İsa çarmıhta, Meryem çarmıhın dibinde ölesiye acı çekiyordu. Sonra İsa bütün dünya için ölecekti; buna Meryem de dahildi.

Çarmıhın dibinde duran Meryem dışında üç kadından daha söz ediliyor. Bunlardan biri teyzesiydi. İsa'nın kaç teyzesi vardı bilmiyoruz. Markos ve Matta'yı okuduğumuzda teyzelerinden birinin Salome olduğu sonucuna varıyoruz. Salome, İsa'nın en yakınındaki iki öğrencinin annesi ve Yuhanna'nın da çarmıhın yakınında olmasını açıklıyor.

İsa'nın azarladığı kadını hatırlıyor musunuz? Bir hanım İsa'nın yanına gelip iki oğlu için O'nun sağında ve solunda yerler ayarlamaya çalışıyordu. İşte o hanım, çarmıhın dibindeki Salome idi. İsa onu azarlamıştı, ama bu kadın yine de O'nun yolundan ayrılmamıştı. Demek ki Salome, "Rab'bin terbiye edişini hafife alma" (Süleyman'ın Özdeyişleri 3:34) sözünü yaşamına almış biriydi. Çarmıhın yanında iki kadın daha görüyoruz: Klopas'ın karısı Meryem ve Mecdelli Meryem. Bu bağlamda onlardan söz etmeyeceğim.

İsa'nın söylediği ikinci söze tekrar dönersek, şöyle

demmişti: “Anne, işte oğlun” ve “İşte, annen.” Markos 3:31-35 ayetlerinde anlatıldığına göre, bir gün İsa’nın annesi ve kardeşleri, İsa ile öğrencilerinin olduğu toplantıya gelirler. Öğrenciler toplantıda, “Bak, annenle kardeşlerin geldi” der. O da, “İşte annem, işte kardeşlerim. Tanrı’nın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kız kardeşim, annem, odur” diye onları yanıtlar.

İlk okuduğumuzda sanki İsa, annesi ve kardeşlerini reddediyormuş gibi gözüküyor, ama öyle değil! Açıkladığı, iman bağının en az akrabalık bağı kadar güçlü olduğudur. Akrabalık bağının önemsiz olduğunu da söylemiyor. Akrabalarımız hayatımızda özel bir yer tutar. Onlar için üzülüyor, meraklanıyor ve belki de ağlıyoruz. Çoğumuz kilisedeki kardeşlerimiz için de aynı şeyleri hissediyoruz. Burada İsa’nın öğrettiği, Tanrı’nın inanlılar arasında oluşturduğu bağın, doğal bağlar kadar ve belki de daha güçlü olduğudur.

İsa’nın kardeşlerinden başka yerlerde de söz edildiğini okuyoruz (örneğin Markos 6:3). Ama onlar hakkında fazla bilgimiz yoktur. Bu kardeşlerin İsa’nın annesinin rahminden doğan kardeşler olup olmadığı konusunda farklı görüşler vardır. Ne fark eder? Onlar da İsa’nın çevresinde, yakınında beraber büyümüş, beraber canları yanmış kişilerdir. İsa’dan sonra Meryem’in çocuk doğurduğuna iliş-

kin bir kanıt yok elimizde. Bu kardeşler üvey mi, öz mü bilmiyoruz. Ama şunu biliyoruz, Yuhanna 7:5 ayetinde İsa'nın kardeşlerinin O'nun hizmeti sırasında iman etmediği yazıyor. Bir yanda iman etmeyen çocuklar var ve onlar çarmıhın dibinde değil-ler, öte yandan Meryem'le ruhsal bir paydaşlık içinde olan Yuhanna yanında duruyor. İsa ölmek üzere ve annesinin geleceğini düşünüyor. Onu güvenebileceği birine emanet etmek istiyor. Böylece Yuhanna o andan başlayarak Meryem'e hizmet eden bir 'oğul' oluyor. Kilise geleneğinde anlatıldığına göre de uzun bir süre bu görevi sürdürüyor.

İsa'nın bütün acısının içinde annesini düşündüğünü görüyoruz. Siz kendinizin çarmıhta asılı olduğunuzu düşünün bir an. Ne söylediniz? "Canım acıyor" mu derdiniz? Belki de oracıkta duran askere yalvarırdınız: "Beni buradan indirin, ölmek istemiyorum." Belki de bütün acınıza karşın ses çıkarmadan vakur bir biçimde ölmeye çalışırdınız.

İnsan bedeni zayıftır, acı çekmek için yaratılmamıştır. Acı duyduğunda beden de, acı çeken insanın zihni de o acıya odaklanır, tepki gösterir. İsa Mesih de tam bir insan olarak o acıyı çekiyordu. Her damlasına dek siz nasıl hissederseniz, O da öyle hissediyordu. Bu acının içinde annesini gördü ve annesi için bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Özverisinin boyutları insanı hayran bırakıyor.

1. Yuhanna 3:16 ayetini anımsıyor musunuz? Bize sevgiyi çok güzel bir biçimde ifade eden bir ayet: “Sevginin ne olduğunu İsa’nın bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir.” İsa bizim için çarmıhta canını verdi. Ama canını verirken yine de düşüncelerinin merkezinde özveri vardı. Annesini düşünüyordu. Meryem’i Yuhanna’ya emanet etti.

Bu parça, İsa’nın çarmıhta söylediği bu ikinci söz, bizim yaşamımızda nasıl bir karşılık buluyor? İsa’nın çarmıhta sergilediği sevgiden neler öğreniyoruz?

Önce iman bağının akrabalık bağı gibi önemli olduğunu gördük. Ne var ki, Hristiyanlar gündelik yaşamlarında pek de öyle hissediyormuş gibi davranmıyorlar. Sizin için de ortak imanımızdan kaynaklanan kardeşliğimiz önemli mi? Önemliyse nasıl ifade ediyorsunuz?

“Benim buyruğum şudur: sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin. Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur. Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz. Artık size kul demem. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babamdan bütün işittiklerimi size bildirdim. Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim” (Yuhanna 15:12-

16). İsa'dan sevgiyi öğrenmemiz lazım. Bizim de İsa gibi kardeşlerimiz için 'canımızı vermemiz' lazım. Oysa değil canımızı vermek, biz bazen selam bile vermiyoruz. Tabii ki bizim canımızı vermemiz demek, ölmemiz demek değil. Özverili bir sevgi sergilememiz demek. İmanlı kardeşlerimizle yaşamda omuzdaş, yoldaş olmak demek. İsa Mesih'in verdiği sevgiyi yaşamlarında gösteren insanlar olmalıyız.

Kiliseye yeni gelenlerin, 'Çok sevgi dolu bir ortam, ama ben kaynaşamıyorum' dediğini çok duydum. İsa Mesih canını verdi. Bu sembolik bir eylem değildir. İsa, tarihi ve sizi değiştirmek için öldü. Bu, ilişkilerimize de yansımalıdır. Kiliseye yeni gelenler sevgiye doysunlar; bu olağanüstü sevgiyle şaşırınsınlar. İnsanlar İsa aracılığıyla sizde olan sevgiyi görürse, siz bunu gösterecek yolu bulursanız, çevrenizdeki insanların ilişkilerinin onarılması için büyük bir adım atmış olursunuz. Hayatınız değişir.

Başka ne yapacağız? İsa'nın özverisini biz de göstermeliyiz. Hristiyanlık sevgi dinidir derler. Böyle denmesinin nedeni İsa ve öğrettikleridir. Öğrendiklerimizi uygulamalıyız.

'Anne, işte oğlun' ve 'İşte annen.' İsa sıkıntılarının ortasında sevdiklerini düşünüyordu. Kardeşlerinizi sevmeniz gerektiğinden az önce söz etmişim. O

zaman beni seviyorsan bana sarıl, ben ağladığımda elini sırtıma koy, hasta olduğumda bana bak, sıkıntıda benim yanımda ol. Bizim bağımız dünyasal ilişkiler bağından daha güçlü olmalıdır. Bu bağı, bu sevgiyi ifade etmeliyiz. Ne yapacağız? Birbirimiz için dua edip düşüneneğiz. Birbirimizin ihtiyaçlarına bakacağız. Bu konuda değişmeliyiz. Kimin neye ihtiyacı var onu öğrenin. Birini bulun, onun için dua edin. Birbirinizin gözyaşlarını silin, elinizi acı çekenin omzuna koyun ve dua edin.

ÜÇÜNCÜ SÖZ

Luka 23:35-43 ayetleri arasında şöyle yazar:

“Halk orada durmuş, olanları seyrediyordu. Yöneticiler ise İsa’yla alay ederek, ‘Başkalarını kurtardı; eğer Tanrı’nın Mesih’i, Tanrı’nın seçtiği O ise, kendini de kurtarsın’ diyorlardı.

Askerler de yaklaşp İsa’yla eğlendiler. O’na ekşi şarap sunarak, ‘Sen Yahudilerin Kralıysan, kurtar kendini!’ dediler. Başının üzerinde şu yafta vardı: ‘Yahudilerin Kralı budur!’

Çarmıhta asılı duran suçlulardan biri O’na, ‘Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!’ diye küfür etti.

Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı. ‘Sende Tanrı korkusu da mı yok?’ diye karşılık verdi. ‘Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır.’

Sonra, ‘Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an’ dedi.

İsa ona, **'Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın'** dedi."

Otuz dokuzuncu ayette suçlulardan birinin küfrettiğini okuyoruz: "Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!" Herkes kendi inancına saygı göstermemizi istiyor. Ama insanların İsa'ya yönelik tavrında farklı bir tutuma çok sık rastlıyoruz: Küfretmek. Kendilerini dünyanın merkezinde sanan insanlar bu tepkiyi verirken çok rahat davranıyorlar.

İsa'nın üçüncü sözü hakkında yazmaya hazırlanırken Arthur Rimbaud'un şiir kitabı elimdeydi. On dokuzuncu yüzyılda sembolik şiirler yazan biriydi Rimbaud. *Kötü Kan* adlı şiirinde Jeanne d'Arc'ın ağzından şöyle diyor:

"Rahipler, öğretmenler, efendiler, yanlış iş yapıyorsunuz **tüzeye teslim ederken beni**. Hiçbir zaman bu halktan biri olmadım; Hristiyan değildim hiç; cehennem azabında şarkı söyleyen soydanım; yasalardan anlamam; aktöre nedir bilmem, yontulmamışın tekiyim! Yanlış iş yapıyorsunuz."

Arthur Rimbaud döneminin harika çocuklarından biriydi. Gençecik bir adamdı, otuz yedi yaşında öldüğünde. Bir sürü zorluklar yaşamıştı. O zorluklarının içinden bu şiirde, ben işkence altında şarkı

söyleyenlerin soyundanım diyor. Yani 'bana hiçbir şey olmaz' demek istiyor. Eğer daha açık söyleyecek olsaydı her halde şöyle derdi: 'Ben ayakta dururum. Cehennem dibine koysalar beni, şarkı söylerim. Mezarlıktan geçerken ıslık çalmak gibidir. Korkmamak için ıslık çalmalıyım.'

"Cehennem azabında şarkı söyleyen soydanım ben." Rimbaud bütün o sıkıntısının içinde, isyan-kârlığın doruğunda bile reddederek, İsa'ya küfrederek yaşayabilirdi. Başka türlü davranması genel tutumuna aykırı olurdu. Kabuğunu kırarak zor durumda olduğunu kabul etmek yerine, küfretmek kolaydır. Ama düştüğünde, çaresizlik gelir.

Rimbaud, Michele ve Cristina adlı şiirinde de şöyle diyor:

...Çok ayıp terk ederse bu kıyıları güneş.

Kaç ışıklı tufan.

İşte yolların gölgesi.

Serpiyor sularını fırtına yavaş yavaş.

Söğütlerde, eski avluda rüzgârın sesi...

Dünya acı çekiyor. Sırtında taşıdığı günah nedeniyle dünya giderek daha fazla acı çekiyor. Ve bu acıyı çekerken insanların yalnızlığı acıyı ikiye katlıyor. Gözlerini kapatan acılı insanlar karanlıkta ilerlemeye çalışıyorlar.

Luka 23:40-42’de yer alan iki suçlunun tartışmasını size yeniden anımsatayım: “Sende Tanrı korkusu da mı yok?” diye karşılık verdi. ‘Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır.”

Bu adamların tartışması bir pastanede iki arkadaşın, rahat bir ortamda yaptığı sohbe benzemez. Konuşan adam, bir suçlu ve suçunun cezasını çekmekte. O acıyı çekerken adam İsa’ya iman ediyor. Savunmasız ve çırılçıplak duran İsa’nın yanında, savunmasız ve çırılçıplaktı. En ufak bir gücü olmaksızın acı çekiyordu. O’nun yanında durmak, aynı acıyı çekmek ve tüm bu acıların içindeyken O’na iman etmek... Bu durumda iman etmek zordur. Acı varken dünyada iman etmek zordur. Sizin de imanınız bir mucizedir: Tanrı yüreğinizde sizinle buluşur.

Çevredekilerin çoğu İsa’yla alay ediyorlardı. Onların yaptığını çok da umursamadığı belli olan adam dedi ki: “Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an.” İsa çarmıhta acı çekmekteydi, adam da öyle. 1. Petrus 2:19-24’te acılarla ilgili şöyle okuyoruz: “Bir kimse haksız yere acı çektiğinde Tanrı bilinciyle bu acılara katlanırsa, Tanrı’yı hoşnut eder. Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik yapıp acı çektiğinizde

dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz. Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. O, günah işlemedi, ağzından hileli bir söz çıkmadı. Kendisine sövüldüğü zaman sövgüyle karşılık vermedi. Acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı. Bizler günah karşısında ölelim ve doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz.”

Evet, İsa acısını çevredekilere karşın bir başına çekiyordu. Acısı gerçektir ve o acıyı bizim için, bütün insanlık için çekiyordu. Bütün dünyayı değiştirmek için çekiyordu. Dünyanın Tanrı'ya bakışını değiştirmek için çekiyordu. Bu kadar acının ortasında iman etmek imkânsız gibidir. Çarmıhta olursanız, acı çekerseniz, ki hepimiz bu dünyanın acılarından payımıza düşeni taşıyoruz, iman etmek zordur.

İman etmenin başlangıcı Tanrı'ya dönmektir. Tanrı'ya bakın, sıkıntılarınızın içindeyken Tanrı'ya bakın. İkinci suçlu acı çekiyordu ve İsa'ya, “Kendi egemenliğine girdiğinde beni an” dedi. İsa'nın yanıtı görkemliydi.

O'nu çırılçıplak soymuşlardı, elinden her şeyi aldıklarını sandılar, ama İsa'yı kurtarıcılığında soya-

madılar. İsa o kadar acının içindeyken dünyanın Kurtarıcısı olmayı sürdürdü. İsa'dan ne alırsanız alın, O dünyanın kurtarıcısı olmayı sürdürecekti. İnsanların İsa'ya yaptıkları, O'nun hakkında söyledikleri, acıları, sıkıntıları O'nun Kurtarıcı olmasını değiştirmede. İşte bu nedenle İsa çarmıhtaki üçüncü sözünü söyledi:

“Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın.”

İsa'nın, “Sana doğrusunu söyleyeyim” biçiminde Türkçe'ye tercüme edilen sözleri İncil'in özgün metninden birebir çevrilirse, “Amin, sana diyorum ki” olarak okunur. Sözlerinin doğruluğu, güvenilirliği ve yetkisi bu ‘Amin!’ sözünde görülüyor. Kutsal Kitap'ta peygamberlerin söylediği, “RAB'bin sözü diyor ki” ifadesine karşılık gelen bir anlamı vardır. Ne denli olanaksız görünse de, İsa şunu demek istiyor: “Sana çarmıhta söylediğim bu söz güvenilirdir!” İsa Mesih'in söylediği sözle yaşamak, o söze güvenmek mümkündür. “Bugün benimle cennette olacaksın” dedi İsa, yani kurtuluş günü bugündür.

Sevgili okuyucu, eğer İsa Mesih'e henüz Tanrınız ve Kurtarıcınız olarak güvenmediyseniz, size yalvarıyorum; kulak verin. Kurtuluş günü, sizin için de bugündür (2. Korintliler 6:2). Bugün! Bir hafta sonrası değil, yarın değil, bugün! Tanrı sizi bekliyor.

Sabırla bekledi ve bekliyor. Günahın yol açtığı yalnızlığınızın, çaresizliğinizin, acınızın içinde tek başınıza kalmanızı istemiyor. Mezarlıkların yanından geçerken ıslık çalmanızı istemiyor. Bu dünya bir mezarlıktır. Acı çektiklerinin farkında olup, neden acı çektiklerini bilmeyen bir sürü insanın arasında duruyoruz. Özgür olabileceklerini bilemeyen bir sürü insanın yanındayız. O korkunç sürüden çıkın! Tanrı'ya gidin!

İsa Mesih çarmıhtaki acıları insanlık için çekerken de aynı sözcüğü söyledi: "Bugün!" Kurtuluş bugündür! İsa Mesih bugün sizi ve dünyanızı değiştirmek istiyor. Yarınları beklemeyin. O'na güvenin. Bu adımı atmak kültürel, sosyal ve bir sürü başka nedenle zor olabilir. Olsun, yüzünüzü Rab'be çevirirseniz O sizi görür, sizi kabul eder.

Çarmıhta çırılçıplak duran bir adamın kurtarıcı olduğunu düşünmenin ne kadar inanılmaz, ne kadar saçma görüldüğünü biliyorum. Yetmiş milyonu aşkın insanın yaşadığı bir ülkede birkaç bin kişi gibi her şeyden vazgeçip İsa'yı Tanrı ve Kurtarıcı olarak kabul etmek de size öyle gelebilir. Herkes seninle alay ederken, seni reddederken Hristiyan olmak ne denli zordur. İmkânsız gibi bir şey...

Ancak çarmıha bir baksanız, artık size imkânsız gelmez. İsa'yı görseniz çarmıhta, sizin için yaptıkla-

rını anlarsanız, imkânsız gelmez.

İsa, yanındaki çarmıhta duran suçluya, “Bugün benimle cennette olacaksın” dedi. Cennet nedir peki? Bizim cennetimizin tarifinde insanların bedensel tatminini hedefleyen şeyler yoktur. Onlar Tanrı’yı değil, bedeni yüceltenler için. Biz ise biliyoruz ki, Tanrı’ya ait olanlar sonsuza dek Tanrı ile yaşarlar. Bugün bir Hristiyan ölse cennete, Tanrı ile yaşamaya gider.

İsa Mesih cennete çağırıyor. O’nunla birlikte olmaya, O’nun yüceliğini yaşamaya çağırıyor. Bunun için ölmek de şart değildir. Eğer birisi şimdi İsa’ya iman ederse, cennetteki kutsamalara kavuşur (Efesliler 1:3-14). Tanrı’nın Kutsal Ruh’u iman eden kişinin yüreğine, yaşamına gelir (Galatyalılar 4:6). Merakınızı gidermek için İsa’ya iman etmeniz şart!

İsa’nın çarmıhta söylediği söz, Türkiye’de yaşayan biri için bugün ne ifade ediyor? Bir özet yapalım. Öncelikle eğer acı çekiyorsanız, İsa Mesih’le yoldaş olmayı öğrenmelisiniz. Bakın, 1. Petrus 4:12-17 ayetlerinde ne yazıyor: “Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size gariplik bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih’in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih’in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız. Mesih’in adından ötürü hakarete uğrarsa-

nız, ne mutlu size! Çünkü Tanrı'nın yüce Ruhu üzerinizde bulunuyor. Hiçbiriniz katil, hırsız, kötülük yapan ya da başkalarının işine karışan biri olarak acı çekmesin. Ama Mesih inanlısı olduğu için acı çeken, bundan utanç duymasın. Taşındığı bu adla Tanrı'yı yüceltsin. Çünkü yargılamanın, Tanrı'nın ev halkından başlayacağı an gelmiştir. Eğer yargılama önce bizden başlarsa, Tanrı'nın müjdesine kulak asmayanların sonu ne olacak?"

Biz acı çekerken Mesih'in acılarına ortak olmayı öğrenmeliyiz. Yaşadıklarımızın nedeni O'na iman etmemizdir (Yuhanna 15:16-16:4). Bu dünyada yaşıyoruz ve burada yaşadığımız için sıkıntı çekiyoruz (Romalılar 8:18-22). Hristiyan gibi yaşadığımız için, vergimizi tam ödediğimiz için, iyilik yaptığımız için sıkıntı çekiyoruz. Bize vurduklarında, diğer yanağımızı çevirdiğimiz, aşağılandığımız için sıkıntı çekiyoruz. Bütün aşağılamaları Mesih uğruna hiçe saymalıyız. Zulmedenler için iyilik dilemeli, kötülüğü iyilikle yenmeliyiz (Romalılar 12:9-21). İsa Mesih'in yaptığı gibi yapmalı, O'nun çektiği acıya ortak olmalıyız.

Acıları taşımayı öğrenmek gerek, O'na yoldaş olmayı öğrenmek gerek. Ya küfredersiniz, sırt çevirirsiniz ya da acılarda İsa'yla birlikte olursunuz. Şair diyordu ya, "Ben cehennem azabında şarkı söyleyenlerin soyundanım." Biz tam tersindeniz. Biz

cennet adına, İsa Mesih uğruna acı çekerken şarkı söylüyoruz. O'nun kurtuluş ezgisini söylüyoruz. O'na imanımızla kurtuluşa kavuştuk ve acı çekerken de bu imanı sürdürmeliyiz.

Eğer bu acıların, zorlukların içinde nasıl yaşarım diyorsanız, sıkıntılarınızı İsa'ya sunun. Yani duayla O'nun huzurunda sıkıntılarınızı ifade edip yardım dileyin. Tanrı'yla ilişki kurun, O'nu dinleyin. O'nun huzurunda durun, kendinizi O'na teslim edin. Taşıdığınız yükü, ağırlığınızı O'na verin. Kızım benim kucağımdayken bedeni ağırlaşır, bana güvenir, onu düşürmeyeceğimi bilir. Ben de kızımı düşürmem. Tanrı da kendinizi O'na bıraktığınızda sizi düşürmez. O'na güvenin!

Eğer henüz O'na iman etmemiş ve sıkıntı çekiyorsanız, O'na seslenin: “Ya Rab! Ben artık bu acılarla tek başıma baş etmek istemiyorum. Sana ihtiyacım var. Beni al; beni bugün cennetine al. Sen benim günahlarım için öldün ve bana diriliş vermek üzere, yeni yaşam sağlamak için dirildin. Şu anda benim acılarımı al. Kurtar beni.” Ya da O'na iman etmiş biri olarak sıkıntı çekiyorsanız, şu şekilde O'na seslenebilirsiniz: “Ya Rab, bana yardım et! Acı çekiyorum. Ya Rab, beni bu acının karşısında ezilmekten kurtar. Senin önünde, seninle birlikte yaşamayı öğret. Bugün senin egemenliğinin bir üyesi olarak, yeryüzünde yaşamayı öğret!”

❧ DÖRDÜNCÜ SÖZ ❧

“Öğleyin on ikiden üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, **‘Elî, Elî, lema şevaktani?’** yani, **‘Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?’** diye bağırdı. Orada duranlardan bazıları bunu işitince, ‘Bu adam İlyas’ı çağırıyor dediler” (Matta 27:45-47).

İsa Mesih sabah dokuzda çarmıha gerilmişti. Dokuzdan öğle saatlerine kadar olan olaylardan bazı kısımları, İsa’nın söylediği sözler bağlamında daha önce incelemiştik. Şimdi İsa’nın çarmıhta olduğu üçüncü saatten sonrasına bakıyoruz. Burada, İsa’nın çarmıha gerildiği öğlen on ikiden, öğleden sonra saat üçe kadar, bütün ülkenin üzerine bir karanlık çöktüğü yazılı. Bunun nasıl bir karanlık olduğunu anlamamız lazım. Karanlık dediğimiz zaman oraya neyin, neden, nasıl çökmüş olduğunu anlatıyoruz?

Bazı insanlara göre bu karanlık, bir güneş tutulmasının sonucu olabilir. Ama bilim adamları o zamanlara karşılık gelen bir güneş tutulması olayını belirleyemiyor. Bazıları da bir kum fırtınasının getirdiği karanlığın söz konusu olabileceğini söylüyor. Eğer

kumların yoğun bulutlar gibi geçtiği bir fırtına olmuşsa, bu havanın kararmasına neden olabilirdi. Yine de öyle olsa, Kutsal Kitap'ta kum fırtınası diye yazardı ve bu fırtınanın etkilerini görürdük. Yukarıda da belirtildiği gibi ayette, "karanlık çöktü" diye yazılmış. İsa Mesih'in çarmıhta olduğu zamanın üç saatinde bilimsel yöntemlerle anlatamadığımız bir karanlık çöküyor.

Doğal açıklaması olmayan bu karanlığın nedenini düşünürsek, çarmıh olayının doğaüstü yanlarını da göz önüne almamız gerekir. Bir soru soralım kendimize: İsa kimdir? Verilecek yanıtlardan biri de, "İsa Mesih, bütün dünyanın yaratıcısıdır" olacaktır. Bütün yaratılıшта etkin olan Kişi'dir.

Şunu hatırlayın: İsa Mesih sıpanın üzerinde Yeruşalim'e girdiğinde insanlar hemen O'nun önünde ilahiler söyleyip tapındılar. O'nu kral olarak selamlıyorlardı. Luka 19:37 ayetinden sonra şöyle yazılıdır: "İsa Zeytin Dağı'ndan aşağı inen yola yaklaştığı sırada, öğrencilerinden oluşan kalabalığın tümü, görmüş oldukları bütün mucizelerden ötürü, sevinç içinde yüksek sesle Tanrı'yı övmeye başladılar. 'Rab'bin adıyla gelen Kral'a övgüler olsun! Gökte esenlik, en yücelerde yücelik olsun!' diyorlardı. Kalabalığın içinden bazı Ferisiler O'na, 'Öğretmen, öğrencilerini sustur!' dediler."

Tüm bu olaylar İsa Mesih çarmıha gerilmeden bir hafta önce oldu. İsa Mesih Yeruşalim'e giriyor ve İsa'nın öğrencileri çok seviniyorlar. Seviniyorlar, çünkü İsa'nın kimliğini görüyorlar. Nasıl bir kurtarıcı olduğunu, nasıl mucizeler yaptığını görüyorlar. Ama Ferisiler, İsa'nın kimliği açıklanınca, kim olduğu, neler yaptığı vurgulandığında tepki veriyorlar. "Sustur onları" diyorlar.

İsa'nın onlara yanıtı çok çarpıcıdır: "Size şunu söyleyeyim, bunlar susacak olsa, taşlar bağıracaktır!" (Luka 19:40). Çünkü her şeyin yaratıcısı, bütün her şey tarafından bilinir. İsa'nın kimliği çarmıhta açıklandığı zaman, doğa İsa'nın çarmıhta olmasına tepki gösteriyordu. Yaratılış, yaratıcısının çarmıhta olmasına karşılık veriyordu. Büyük bir karanlık oldu. Sanki dünya, o çarmıhta olan bitene karşı isyan ediyordu. Karanlık, çarmıhın, Yeruşalim'in üzerine çöktü. Güneş tutulması ya da kum fırtınası değildi. Doğanın tepkisi, yaratılışın İsa Mesih'in çarmıha gerilmesine gösterdiği tepkiydi. İsa'nın öğrencileri, insanlar çarmıhın dibinde, "Siz İsa Mesih'i, bizim Rabbimiz'i, dünyanın yaratıcısını çarmıha geriyorsunuz" diye bağırıyordu. Korkuyorlar ve saklanıyorlardı. Kenara çekilip ağlıyorlardı. Ama yaratılış tepki gösteriyordu; yas tutarak, karalara bürünerek.

Elbette bu karanlık doğanın tepkisinden daha fazla bir şey olabilir. Belki de bu karanlık bize dünyanın

tepkisinden daha da fazla şeyi anlatıyordu. İsa'nın içinde o sırada neler oluyordu acaba?

2. Korintliler 5:21 ayetinde şöyle yazılıdır: “Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih’i bizim için günah yaptı.” Kullandığımız çeviride metnin anlaşılması için haklı olarak ‘günah sunusu yaptı’ diye yazılsa da, çevirinin dipnotu, özgün ifadenin İsa'nın ‘günah yapıldığı’nı söylediğini belirtir. İsa Mesih günahla hiçbir ilgisi olmayan bir varlıktı, ta ki çarmıha çıkana kadar. İsa çarmıhta ‘günah’ oldu.

Şair Özdemir Asaf demiş ki, “Bütün renkler hızla kirleniyordu, birinciliği beyaza verdiler.” İsa Mesih gibi temizi, pakı insanlar arasında olmadı. Aslında O'nun kadar beyazı, aydınlığı yeryüzünde yaşamadı. Tertemizdi, paktı, kutsaldı. Kutsallık sözcüğünün anlamını, İsa Mesih’e baktığımızda görüyoruz. İsa'nın yaşamı günahattan bütünüyle özgürdü. Yine de İsa Mesih çarmıhta ölürken, ortalığı bürüyen karanlıkta O'nun üzerindeki karanlığın payı vardı. İsa Mesih ‘günah’ oldu.

İnsanlar bize şöyle diyor: “Siz Hristiyanlar ne kadar kolay yaşıyorsunuz. Günah işliyorsunuz, affediliyorsunuz. Günah işledin, affedildin. O kadar kolay. Düğmeye basıyorsun, hemen affediliyorsun. İstedikiniz kadar günah işleyin.” Bu doğru değil! Biz gü-

nahlarımız için ödenen bedelin, bu dünyada herhangi bir konuda ödenen bedellerin en büyüğü olduğunu biliyoruz. Bizim günahlarımız için Tanrı Oğlu, Tanrı'nın biricik Oğlu, bizim kurtarıcımız, evrenin yaratıcısı, günah oldu. Bundan büyük bedel olamaz. Biz biliyoruz ki, İsa Mesih bizim günahlarımızın bedelini ödedi. Benim İsa Mesih sayesinde kurtuluşa kavuşabilmem için, İsa acıyı, ölümü, günah olmak üzere Tanrı'ya itaat etmeyi tercih etti. İsa tertemizdi, paktı diye yazdım. O'nda bir parça ufacık günah, yan bakma, yanlış düşünce bile yoktu. Eğer olsaydı, İsa'nın kimliği bütünüyle değişirdi. İsa kendisi olmaktan çıkardı.

İsa Mesih, çarmıhta 'vurulup ezildi' (Yeşaya 53:4) ve son derece büyük bir şiddete maruz kaldı. Sizin, benim, bütün dünyanın günahlarıyla parçalandı, acıdı, yaralandı, çarpıldı. "Siz Hristiyanlar'ın işi ne kadar kolay" diyorlar; bu da doğru değil! Biz bağışlanmış günahkârlar olarak, nasıl bağışlandığımızı bilerek, Tanrı'ya bakarak lütufla yaşıyoruz. İsa, dünyanın günahlarını taşıyan Tanrı Kuzusu oldu. Yuhanna 1. bölüm 29. ayette Vaftizci Yahya, İsa için şöyle diyor: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu." Kuzu kurban olacaktı. Bu kurban olma bilinciyle İsa Mesih yeryüzünde yaşadı. Çarmıha çıktı ve bizim için öldü. Yeşaya Peygamber, İsa Mesih'in kimliğine ilişkin şöyle tanık-

lıkta bulunuyor: “Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığımızı, vurulup ezildiğini sandık. Oysa bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O’na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk” (Yeşaya 53:4-5).

İsa karanlıktaydı, üzerine günahın karanlığı çökmüştü; dünya nasıl kapkaranlık olmasın? Işık karanlıkta parlar. Karanlık onu alt edemez. Karanlık, İsa çarmıhtayken O’nun üzerine yapıştı. Bütün dünyanın karanlığı, acıları, günahları, hastalıkları, lanetleri bir katran gibi O’nun üzerine yapıştı. İsa bizim günahlarımız için çarmıhta öldü. Bizi kendi katranlaşmış günahımızdan kurtardı. Artık birisi İsa Mesih’e iman ederse, çarmıhta sağlanan kurtuluşa sahip olur. Bu kurtuluşun sağladığı bereketlerle yaşayabilir. Çarmıh sayesinde, hiç kimse günahları nedeniyle cehenneme gitmek zorunda değildir. Tanrı cennete giden Yol’u insanlığa bir armağan, bedel ödemeye gerek olmayan bir armağan olarak verdi. Bu armağanı almamızı istiyor.

Çünkü yaşamımızda İsa olmadan yaşamla başa çıkamıyoruz. Günahlıyız. Her günah işlediğimizde bir şekilde sorunlarla karşılaşırız. İşimizi kolaylaştırmak için basit bir yalan söylesek birine, o kişiyle aramız bozulur. Yalanımızın ortaya çıkması endişe-

si, o kişiyle aramıza girer. Biriyle kavga etseniz, onu gördüğünüzde yolunuzu değiştirmek istersiniz. İsa Mesih yalanınızı da, kavgaya neden olan günahınızı da üzerine aldı. Siz utanmayın, yalan söylemek zorunda kalmayın, bağışlanma arayın, yolunuzu değiştirmeyin diye; Tanrı'yla ve insanlarla barış içinde yaşayın diye çarmıhta günahlarımızı üstlendi. Bizim karanlığımız, utancımız, bizim pisliğimiz, kirliliğimiz, hastalıklarımız için çarmıhta İsa öldü.

Bu dünyada bir yerlerde her an bazı insanlar acı çekiyor; acı çekiyoruz. Ya kendi günahlarımız acı çektiriyor bize ya da başka insanların elinde, onların günahları nedeniyle acı çekiyoruz. İsa Mesih'e ilişkin yapılan bir tanıklıkta şöyle yazar: 'Zayıflıklarımızı O kaldırdı, hastalıklarımızı O üstlendi' (Mat-ta 8:17). Bu nedenle hastalığımıza şifayı O'nda arayabilir, acılarımıza derman olarak O'nun çarmihına bakabiliriz. "Bana yardımcı olur musun Rab İsa" diyebiliriz. "Bu dünyanın karşısında eğilmeden, çarmihın sayesinde çarmihın gibi dimdik durmak istiyorum" diyebiliriz.

Üstelik İsa çarmıhta bir başka şey daha yaptı: Lane-ti kendi üzerine aldı. Galatyalılar 3:13-14 ayetlerinde öyle yazar. Yaşamımıza bir anlam katabilmemiz için dinsel törenler, ruhsal eylemler, Kutsal Yasa, şeriat ya da herhangi bir kurala ihtiyacımız

yoktur. İsa Mesih çarmıhta ölene dek, Tanrı ile aramızda bir bağ olduğunu görebilmemiz için dine ve dinsel törenlere ihtiyacımız vardı. Tanrı'nın beğenisini kazanmak için dine, yani yasak ve doğru olanlara ilişkin bir kurallar listesi (şeriat da diyebilirsiniz) ile düzenlenmiş bir ibadet biçimine uyardık. Törenler ve kurallar bize ne denli günahkâr, zayıf, yetersiz ve aslında Tanrı'dan uzak, O'na düşman haline gelmiş olduğumuzu gösteriyordu. Sürekli uygulamak zorunda olduğumuz kurallar, ibadetler bizi bir adım ileri götüremiyordu. Dinimiz, kusurumuzu yüzümüze vuruyordu.

Hangi dine inanırsanız inanın fark etmez. Size Tanrı'nın karşısında ne kadar eksik, yetersiz, beceriksiz, başarısız, sakar olduğunuzu gösterip, bu durumu aşmak için dini kurallarla yaşamamız gerektiğini söylüyorlar. Oysa zamanla öğreniyorsunuz ki, din ya da dinin koyduğu kurallara uyma çabasıyla hiçbir zaman hiç kimseyi ya da kendi vicdanınızı tatmin etmeniz mümkün değildir. Başarısız olmaya mahkûmsunuzdur; çünkü herkes günah işler ve Tanrı'dan uzaklaşır.

Cem Karaca bir şarkıda şöyle diyordu: "Hep bir hallı Turhallıyız, biz bize benzeriz. Yüz bin kere tövbe eder yine şarap içeriz." Bu türküyü yazana göre şarap içmek günahmış. Ama yüz bin kere tövbe etse bile günah işlemekten kendini alıkoyama-

yan bir adam var karşımızda. Hepimiz öyle değil miyiz? Kurallar, dinsel zorlamalar insanların doğruyu yapması için yeterli değildir. Kurallar insanları sadece başarısızlıkla etiketlemeye yeterlidir; bir de günahlı olduğunun farkına varmasını sağlar. Pe-ki, nasıl bu etiketten kurtulabilirsiniz?

İşte İsa'nın çarmıhta yaptığı şey tam da budur. Sizi yetersizlikle etiketleyen ya da bir başka deyişle lanetleyen Yasa'dan İsa'nın çarmıhı sayesinde özgür kıldınız. İsa sizi özgür kılmak için öldü.

Tekrar çarmıhın üzerindeki karanlığa dönecek olursak; ilk önce bu karanlığın doğanın İsa'nın ölümüne verdiği tepki olabileceğini yazmıştım. İkinci olarak da, İsa'nın bütün dünyanın günahını üzerine aldığı sırada O'nun üzerine çöken karanlık olabileceğini açıkladım. Yine de karanlığa ilişkin eklenebilecek bir başka açıklama daha olabilir: Bu karanlık İsa'nın cehennemi idi.

Cehennemi nasıl tarif edersiniz? Tanrı'nın kutsamalarının olmadığı yer desek sanırım çok yanlış olmaz. Tanrı bizim görebildiğimiz, bilebildiğimiz her yerdedir. Tanrı'nın kutsamalarının her yerde olmaması olanaksız gibi görünür. Herkes yaşamının başından en sonuna dek Tanrı'nın kutsamalarını alır. Tanrı herkesin O'nu fark ederek ilişki kurmayı arzulamasını ister.

Yine de cehennem vardır. Burası başta Şeytan olmak üzere, Tanrı'nın önünde gururla diklenenlerin gideceği yerdir. Cehennem insanlar için değil, Şeytan'ı insanlardan uzak tutmak için tasarlanmış olsa da, Tanrı'nın Müjdesi'ne karşı durmayı seçen insanlar da ne yazık ki oraya gidecekler. Tanrı herkes kurtuluşa erişsin diye sabrediyor (2. Petrus 3:9). Cehennemde Tanrı'nın kutsaması olmayacak. Tanrı'nın kutsamamayı seçtiği tek yer orasıdır. Tanrı'nın varlığının bir nebze bile görünmesi, insan için harikadır! Sonsuz ve mükemmel olan O'dur! Sevgili okuyucu, öyle bir yer olacak ki, Tanrı orada artık hiçbir şeyi kutsamayacak!

Oysa Tanrı'yla birlikte olmak olağanüstü güzelliكتir. Bazılarımız bunu bilir. "Ruh'la dolu olun" der Kutsal Kitap. Ruh'la dolu olduğunuzda Tanrı'nın yaşamınızdaki etkinliği sizi sevindirir. Bunu bir biçimde başkalarının algılayacağı şekilde ifade edersiniz. İnsanın coşkusu, Tanrı'nın varlığı ve eylemlerine ilişkin sözlü olmayan tanıklığı, başkaları tarafından fark edilir.

İsa çocukluğundan beri Tanrı'nın lütfunu yaşamında görüyordu (Luka 2:40). Kutsal Ruh hem vaftizinde hem de sonrasında O'nun yaşamıyla iç içeydi. Tanrılık, insan İsa ile öyle iç içeydi ki, bir keresinde "Ben ve Baba biriz" demişti (Yuhanna 10:30). Etle tırnaktan yakın!

İsa Mesih çarmıhta ölürken Baba Tanrı O'ndan yüz çevirdi. Oğul İsa, çarmıhta Baba'dan ayrı kaldı. Cehennem tam da budur.

İsa dünyanın bütün günahlarını üstlendiğinde, Baba Tanrı buna tepkisiz kalamazdı. İsa, çarmıhta günahlar nedeniyle yargılandığında, hem fiziksel hem de ruhsal olarak çırılçıplaktı. Karanlık O'nun üzerine geldi. İsa bir varlığın çekebileceği en büyük acıyı çekti: Baba, O'ndan ayrıldı. Bu nedenle İsa Mesih'in attığı çılgılık anlamlıdır: "Tanrım, beni neden terk ettin?"

İsa'nın bu sözü 22. Mezmur'da da bulunuyor. Çarmıhta yaşayanlar Tanrı sözünü doğruluyor:

¹Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?

Niçin bana yardım etmekten,

Haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun?

²Ey Tanrım, gündüz sesleniyorum, yanıt vermiyorsun,

Gece sesleniyorum, yine rahat yok bana.

³Oysa sen kutsalsın,

İsrail'in övgüleri üzerine taht kuran sensin.

⁴Sana güvendiler atalarımız,

Sana dayandılar, onları kurtardın.

⁵Sana yakarıp kurtuldular,
 Sana güvendiler, aldanmadılar.
⁶Ama ben insan değil, toprak kurduyum,
 İnsanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor.
⁷Beni gören herkes alay ediyor,
 Sırtıp baş sallayarak diyorlar ki,
⁸"Sırtını RAB' be dayadı, kurtarsın bakalım
 onu,
 Madem onu seviyor, yardım etsin!"

Bu Mezmur'daki birçok sözün İsa çarmıha gerildiğinde gerçekleştiğini fark etmişsinizdir. Yalnızca İsa'nın söylediği sözler değil, dünyanın İsa'ya karşı tutumu da bu Mezmur'da görülüyor. O'nunla alay ediyorlar. Giysisi için kura çekiyorlar (Mezmur 22:18). İsa burada şöyle sesleniyor: "Tanrım, Tanrım, beni niye terk ettin!"

Daha önce söz etmiştim; İsa çarmıhta acı çektiğinde dünya, karanlıkla tepki veriyordu çarmıha. Her şeye Egemen Rab'bin acı çekmesine tepki veriyordu. İsa, bizim için bir toprak kurduna dönüşüyor, tıpkı bizim gibi... Biz de bazen öyle hissetmiyor muyuz kendimizi? Yalnız, terk edilmiş, yıkılmış, değersiz...

İsa Mesih bütün terk edilmişliğimizi, dışlanmışlığımızı üzerine aldı. Bu nedenle O, tam bir 'reddedi-

len' oldu. Günah oldu. Bir toprak kurduna dönüşmenin ne olduğunu anlayabilecek biri oldu. "Kendini boş kılıp insan bedenine büründü" diye yazıyor Filipililer 2:7-8 ayetlerinde. Oysa 22. Mezmur'un içinden bakarsanız daha da ötesini görürsünüz. Vaftizci Yahya, "İşte Tanrı Kuzusu" demişti. Kuzu, çarmıhın üzerine çıktı ve kurban oldu. O kurban olurken bir toprak kurduna dönüştü, hiç oldu! Balıkları tutmak için toprak kurtlarını parçalayıp yem yaparsınız.

İsa bizim için çarmıhta canını verdi. Hiç oldu! Söylenildiği zaman insan aklı algılamakta zorlanıyor. İnsan bedeni alarak kendini boş kıldı; Tanrı'ya eşit olmayı hak saymadı. Kendini hiçe sayıp **hayvanlar gibi** kurban edildi. Ötesi var, bir toprak kurdu gibi değersiz oldu bizim için. Biz kendimizi o duruma düşürmeyelim diye... Utancı hiçe sayıp bir toprak kurdu kadar değersiz, kırılğan, çaresiz oldu. "Tanrım, beni niçin terk ettin?" Biz kendimizi terk edilmiş hissetmeyelim diye... Biz Tanrı'ya düşman, sırtı çevrili, çaresiz, kırılğan, mutsuz, umutsuz olmayalım diye İsa Mesih çarmıhta öldü.

Acı çektiğim zaman O'ndan medet umabileceğimi biliyorum. Çünkü O beni biliyor, tanıyor. Benden başarı, performans beklemiyor. Günde beş vakit kiliseye gelip Meryem'e dua etmemi istemiyor. Çan çalıp kendimi kırbaçlamamı istemiyor. Şeriatın

parmağımı kesmesini, dinin beni zincirlemesini istemiyor. Benden istediği çarmıhının dibinde durup O'nunla ilişki kurmam. Çarmıhta yaşam var. Baba Tanrı bizi terk etmemek için biricik Oğlu'nu terk etti.

Peki, siz ne yapıyorsunuz? Hâlâ karanlıkta mı yaşıyorsunuz? Aydınlığa çıkmak istiyor musunuz? İnsanlar O'nu anlamadı. "Bu adam İlyas'ı çağırıyor" dediler. Neden bu kadar karanlık var onlarda? Neden bu karışıklık? Neden insanların zihinleri İsa'nın kimliğini anlayamayacak kadar karışık? Sizin de zihniniz karanlıkta mı? İsa'yı Kurtarıcınız ve Tanrınız olarak kabul edip O'na iman ettiniz mi? O'nun çarmıhında hayat olduğunu kabul edip hayatınızı o çarmıhın dibine bıraktınız mı?

Hristiyanmanız ve eğer kafanızda "Ben bunu yapıyor muyum" diye bir soru varsa Müjde'ye iman edin. İman ettiyseniz Müjde'ye uygun yaşayın. Müjde yalnızca hiç iman etmemişler için değildir. İman edenler ve etmeyenler içindir. İlk kez iman edecekseniz, İsa'ya "Bana yardım et! Beni değiştir!" deyin. Eğer zaten Mesih'e iman ettiyseniz, "Beni değiştirdiğin için teşekkür ederim. Benden istediğin gibi yaşamama yardım et! Kutsal Ruh'un bana yol göstereceğini deyin. Karanlıkta yaşamayın! Unutmayın, İsa siz karanlıkta kalmayın diye karanlıkta kaldı ve üç gün sonra dirildi! Aydınlıkta yaşayın!

BEŞİNCİ SÖZ

“Daha sonra İsa, her şeyin artık tamamlandığını bilerek Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için, '**Susadım!**' dedi. Orada ekşi şarapla dolu bir kap vardı. Şaraba batırılmış bir sünger mercanköşk dalına takarak O'nun ağzına uzattılar” (Yuhanna 19:28-29).

İsa'nın çarmıhta çektiği zorluklar O'nu fiziksel olarak epeyi yıpratmış olmalıydı. Bir sürü acı çekti: Aşağılandı, dayak yedi, işkence gördü, uykusuz kaldı, çırılçıplak bırakıldı. Ve sonunda çarmıha çivilendi. İsa Mesih çarmıhtayken çektiği acının doruğu, “Tanrım! Tanrım! Beni neden yalnız bıraktın” dediği zamandı. Tanrı'nın Ruhü, İsa'dan ayrıldı. Bütün dünyanın günahı İsa'nın bedeninde yargılandı. Bu acıların sonunda, okumayı sürdürdüğümüz noktada, İsa'nın 'susadım' dediğini görüyoruz.

“Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için” diye bir ifade var. İsa, Kutsal Yazı yerine gelsin diye böyle söyledi anlamında. İsa'nın “Kutsal Yazı'ya uygun olarak yeteri kadar acı çektim, burada susadım demem gerekiyor” dediğini sanmıyoruz. İsa Mesih'in çektiği

sıkıntılara ilişkin birçok ipucunun daha önce yazılmış olan peygamberlik sözlerinde bulunduğunu biliyoruz. 22. Mezmur'u anımsayın: "Gücüm çömlek parçası gibi kurudu, dilim damağıma yapışıyor; beni ölüm toprağına yatırdın" (Mezmur 22:15). Rab'bin ağzının kuruyup susayacağını Davut'un mezmurunda okuyoruz. Başka bir ayette daha doğrudan söylüyor: "Sirke içirdiler susadığımda" (Mezmur 69:21).

İsa'ya daha önce de mürle karışık şarap teklif edildiği İncil'de yazılıdır (Markos 15:23). İsa o zaman mürle karışık şarabı kabul etmemişti. Zihninin bulanmasını istememiş olsa gerek. Mürle karıştırılmış şarabı içerse daha az acı çekecek, acı çekme süreci bulanıklaşacak, silikleşecekti. İsa, bir tür ağrı kesici olan bu karışımı istememişti. Karşılaştığı acının bütünüyle farkındaydı. Bu, O'nun bilinçli bir seçimidir.

Çekeceği acıların sonuna gelindiğinde ise, 'Susadım' dedi. İsa'ya ekşi şarap verdiler, O da dudaklarını ıslattı. Ekşi şarabın ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Çarmıhın dibinde infazla görevli kişiler, askerler bulunuyordu. Onların yanında da küçük fiçiler ya da toprak testilerde su ve şarap olurmuş; kendi kullanımları ya da öldürecekleri kişilere vermek üzere bulundurulmuş.

Durumu gözümde canlandırmaya çalıştım: Çok da yüksek olmayan bir tahta haçın dibinde duran iki-üç görevli az önce İsa'dan aldıkları giysi parçaları yanlarında duruyorlar. Belki bir taşın üzerine oturmuş ya da ayakta sohbet ederek kurbanlarının ölmesini bekliyorlar. Yanlarında zamanı kolayca geçirmek için içi ucuz şarap dolu testiler, bir sünger ve bir mercanköşk dalı var...

Mercanköşk dalı celladın elinde Yaratıcısı'nın kurmuş dudaklarına uzandı. Çöle düşen bir damla gibi İsa'nın dudaklarına kısa bir ferahlık sağladı. Birlikte düşünelim; bu sirkeleşmiş şarap İsa'ya nasıl bir duygu vermiştir acaba? O kadar acıdan geçtikten sonra, ellerinizi ayaklarınızı oynatamadığınız haldeyken, ıslak bir sünger ağzınızın üzerine sürülüyor. Önce dudaklarınız ıslanıyor birazcık, yetmiyor. Birazcık daha ağzınızı ıslatmak istiyorsunuz, hafifçe boynunuzu uzatarak. Çeneniz, yanaklarınız sirkeleşmiş şaraba bulanıyor. Bir anlık ferahlık! Karanlığın içinde bir fırça darbesi... Bordo rengi bir fırça darbesi! Buruk bir tat geliyor, acının içinde...

Yoğun acı insanın algısını dağıtır. Yaşadığı acının İsa'nın bedenine ağır bir darbe vurduğunu anlayabiliyorum. Ama İsa'nın ne hissettiğini anlamaktan acizim. Şarabın orada bulunması bir rastlantı değildi.

Resimlerden söz ediyorum. Aklımda bir başka resim daha var. İsa Mesih, Getsemani Bahçesi'nde duruyor. Dua etmek için oraya gitmişti. Öğrencilerini bir kenara bıraktıktan sonra olanları şöyle okuyoruz: “Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. ‘Mümkünse o saati yaşamayayım’ dedi. ‘Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun’” (Markos 14:35-36).

“Susadım” dediği zaman, aslında İsa Mesih acı kâsesinin son yudumlarına uzanıyordu. Çarmıhta geçirdiği süre, içmekte olduğu kâsenin son yudumlarıydı. Acı kadehinin dibinde kalan tortuda sirkeleşmiş şarabın tadı vardı. “Susadım” dediğinde hâlâ acı çekiyordu ve hâlâ çarmıhtaydı.

O acının içinde İsa'nın yüreğinden, zihninden geçenler acıyla ilgili olmalıydı. Yalnızca çarmıha asılmış olmasının fiziksel acısı değil, çarmıhta tamamladığı görevin, günahların bedeli olan ölümü tatmasının verdiği acıyı da hissediyordu. Ama artık son yudumu içme zamanı gelmişti. Ve o sirkeleşmiş şarabı içti. “Susadım” diyerek içti. Hem acının son yudumuydu bu, hem de bizim günahla yaptıklarımızın, günahın bizde yaptıklarının bir sonucuydu. Günah bizim hayatımızda da susuzluk yaratır; susarız...

Söz konusu olan günah, sadece benim işlediğim günahlar değildir. İsa'ya iman eden bizler eğer günahımızı itiraf edersek, hemen her şeyin çözüldüğünü görüyoruz. Bağışlanıyoruz! Ama eğer günahın içinde sistemli bir şekilde kalıyorsak, eğer Tanrı'nın bizi özgürleştirmesine fırsat vermeden günahın etkisinde yaşıyorsak, sonunda hayatımız kuraklaşıyor.

İsa Mesih gibi çarmıhta değiliz. Haşa! Bunu demek istemiyorum. Ama günahla yaşadığımızda İsa'nın çarmıhta günahattan dolayı çektiği acının bir minyatürünü kendi hayatımızda görüyoruz. Günah bize sıkıntı verir; yani yıkıcı etki yaratır, köleleştirir, korkutur, kör eder ve Tanrı'dan uzaklaştırır. Başka bir deyişle ruhsal ölüm getirir. Günahın bizim hayatımızdaki etkisine izin vermemeliyiz. Bir başkasının günahının baskısı altında kalırsam da bana aynı şeyler oluyor. Gazetede geçenlerde 17 aylık bir çocuğa tecavüz eden adamlar hakkında okudum. Televizyonda da olayla ilgili görüntüler vardı, ama seyredemedim. Bununla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. O olayla ilgili hiçbir şey duymak ya da görmek istemiyorum. Ama böyle bir şeyin olması bile benim hayatımda küçük de olsa etki yaratıyor. Bu insanların günahları bile, benim Tanrı'yla olan ilişkilerimde bir düzensizliğe yol açar. Günahlı ilişkiler de insanlarda ruhsal açıdan ölümcül bir etki bırakır; Tanrı'dan koparlar (Yakup

1:14-17). Ya da bir düşünün, bir başkasının doğru-
dan bana karşı işlediği günahlar bende neler yapabi-
bilir? Bana karşı işlenen günahın büyüklüğü ve be-
nim bu günahla başa çıkmaktaki olgunluğum, söz
konusu günahın benim yaşamımdaki etkisini belir-
ler.

Bazen karşılaştığımız günah bizim başa çıkabilece-
ğimizden büyük olur. Davranışlarımızda günahın
olumsuz etkisi de görülmeye başlanır. Yalnızlık, acı,
yorgunluk, çöküntü, çaresizlik hissederiz. Tatmin-
sizliğimiz artar; yaşama karşı susuzluk hissederiz.
Sorumlular ararız. “Neden kimse beni anlamıyor?
Neden beni düşünmüyorlar?” deriz. Günah hayatı-
mıza susuzluk getirir. Hayatın haksızlığını, ölümün
dünyaya getirdiği susuzluğu artarak hiss ediyoruz.
Çareyi susuzluğu giderebilecek bir yerde aramalı-
yız.

İlk resim İsa'nın Getsemani Bahçesi'nde kâseyi
uzaklaştırmak istemesinin resmiydi. Biz artık acıyı,
susuzluğu yaşamak istemiyoruz. Günahın bana ve
çevremdekilere yaptıklarından özgür olmak istiyorum.
İnsanların kiliseye gelip “Çaresizim, çözümsü-
züm, günah işliyorum, bana karşı günah işliyorlar”
demelerini artık duymak istemiyorum. Çünkü bun-
ları duydukça benim de tanrısal olana karşı susuz-
luğum artıyor.

İkinci bir resme ihtiyaç duyuyorum: İsa bir kuyunun başında Samiriyeli bir kadınla konuşuyor. Kutusal Kitap'ta şöyle okuyoruz: "Samiriyeli bir kadın su çekmeye geldi. İsa ona, 'Bana su ver, içeyim' dedi. İsa'nın öğrencileri yiyecek satın almak için kente gitmişlerdi. Samiriyeli kadın, 'Sen Yahudisin, bense Samiriyeli bir kadınıym' dedi, 'Nasıl olur da benden su istersin?' Çünkü Yahudiler'in Samiriyeliler'le ilişkileri yoktur." Sonra İsa devam ediyor: "Bu sudan her içen yine susayacak. Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir su kaynağı olacak" (Yuhanna 4:7-10,13).

Kuyunun başında günahlı bir kadın var. İsa oraya yaklaştığında bu kadının günahının boyutunun farkında... Konuşmanın devamından bunu anlıyoruz. Yine de kadından su istiyor. Samiriyeli kadın, "Bu adam benden nasıl su ister?" diye düşünüyor. Kadın İsa'nın kim olduğunu bilmiyor, ama İsa'nın gözlerinde kadının ihtiyacı apaçık. Diyor ki: "'Bana su ver, içeyim' diyenin kim olduğunu bilseydin, sen O'ndan dilerdin, O da sana yaşam suyunu verirdi. Bu sudan her içen yine susayacak. Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir pınar olacak" (Yuhanna 4:10, 13-14).

Eğer susamak istemiyorsanız, İsa'nın verdiği suyu

içmelisiniz. Özgür olmak istiyorsanız, İsa'ya "bana su ver" demeniz gerekir. "Kutsal Ruh'un bende yaşasın. Ben artık yalnızlık ve acı karşısında ezilmek istemiyorum. Beni bağışla, beni arıt, beni yalnızlıktan ve susuzluktan arındır ve benim hayatımı tatmin edecek olan suyunu dök" demek gerek. "Seni istiyorum. Gel, benim hayatımı değiştir" demeliyiz. Çarmıhta günahların bedelini öderken su isteyen Kişi, kuyunun başında günahlıya su ikram eden Kişi'dir. Eğer sen de İsa Mesih'ten o suyu istersen, asla susamayacaksın.

Okuyucularımız arasından Hristiyan olanlardan bazıları şöyle düşünebilir: "Ama ben susuyorum. İsa Mesih'e iman ediyorum. İsa Mesih'ten suyu istedim, içimde İsa Mesih'in Kutsal Ruh'u var. Ama ben hâlâ susuzluk hissediyorum. Burada bir çelişki yok mu?" Hayır, sevgili kardeşim çelişki yok! Tanrı'yla birlikte yaşamınıza karşın bu dünyadan ayrılmış değilsiniz. Bu dünyanın kuralları bizi hâlâ etkiliyor. Hâlâ günahkârım, hâlâ kısıtlıyım, hâlâ insanlar bana karşı günah işliyorlar. Dünyada hâlâ zulüm var, ölüm var, acı var. Biz hâlâ acı çekiyoruz. Susuzluk çekiyoruz. Tanrı'nın bana sunduğu şeyi, bütün potansiyeliyle hayatımda tam olarak yaşamıyorum. Günah işlediğim zaman Tanrı'yla ilişkiyi bozmuş oluyorum. Tanrı'yı günahlarımla ne kadar küçük görürsem, yaşamımdaki etkisini de o denli küçültüyorum. Tanrı'yı hayatımda ne kadar

yüceltirsem, bendeki etkinliğine de o denli büyük ölçüde olanak tanımış oluyorum. Benim ruhumun topraklarının çatlayışı, Tanrı yolunda yürümediğim her adımda artıyor. İsa Mesih'e iman etmiş biri olarak, gereksiz yere bu eksikliği hâlâ çekiyorum. Ama bundan özgür olabilirim!

İsa'ya çarmıhta sirke sundular. Susamıştı! Acıdan, günahtan ötürü susamıştı. İsa'ya sirke sundular; O'na sundukları sirkenin İsa'nın susuzluğunu gidermiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Çarmıhta İsa'nın susuzluğu giderilmedi. Böyle şeyler bizim susuzluğumuzu gidermekten acizdir. Bu dünyanın suyu, sirkesi, şarabı bizim susuzluğumuzu, yalnızlığımızı, mutsuzluğumuzu, kuraklığımızı gideremez. Hayatımızı bütünlemek için bu dünyadan aldığımız hiçbir şey işe yaramaz. Cinsellik satın almaya çalışmak, daha çok para kazanmak için vereceğimiz çaba boştur. Ne güzellik, ne de yakışıklılık hiçbir şey susuzluğumuzu gideremez, bizi örtemez.

Susuzluğumu gidermesi için yaşamımda Tanrı'nın etkin olmasını isteyebilirim. İsa'nın susuzluğu çok kısa bir zaman sonra geçti. Baba'yla birlikte olduğunda susuzluğu gidecekti. Baba Tanrı ile olan beraberlik O'nun her türlü ihtiyacını giderecekti. Peki, ya bizim susuzluğumuz nasıl gider? Biz nasıl hayatımızda kuraklıktan, mutsuzluktan, yalnızlıktan kurtuluruz? "Geyik akarsuları nasıl özlerse, canım

da seni öyle özler, ey Tanrı! Canım Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya susadı; ne zaman görmeye gideceğim Tanrı'nın yüzünü? Gözyaşlarım ekmeğim oldu gece gündüz" (Mezmur 42:1-3).

Kutsal Ruh'un sizin yaşamınızı yönetmesine izin vermeyi öğrenmelisiniz. Bu dünya, günahıyla size ne denli saldırsa da, her seferinde kararlılıkla Tanrı'ya yönelmelisiniz. "Kutsal Ruh, benim içimde yaşadığını biliyorum. Senin beni doldurmanı diliyorum. Eğer yaşamımda dopdolu bir biçimde etkin olmanı engelleyen bir şey varsa bana göster" demelisiniz. Tanrı'nın Ruhu varsa yaşamınızda, O'nunla birlikteliğiniz varsa, ancak o zaman susuzluğunuz giderilir. Günah işlediğimizde yine susuzluk hissedeceğiz. Biri bize karşı günah işlediğinde yine susuzluk hissedeceğiz, dünyanın pisliğini gördüğümüzde yine susuzluk hissedeceğiz. Ama eğer bu susuzluğun içinde daha çok kalırsak, susuz olduğumuzu bile hissetmeyeceğiz. Acımızla kavrulup, "Dünya böyledir, Tanrı bana yardım etmez, ben hep susuz kalacağım" diye inleyeceğiz. Kuru-yacağız, kavrulacağız! Ölecek bir yerlerimiz! Ama Tanrı bize yaşam vermek istiyor.

"Bayramın son ve en önemli günü İsa ayağa kalktı, yüksek sesle şöyle dedi: 'Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin. Kutsal Yazı'da dendiği gibi, bana iman edenin içinden diri su ırmakları akacaktır'" (Yu-

hanna 7:37-38).

Diri su ırmakları O'na iman etmeye başladığınız an akmaya başlıyor: Kutsal Ruh'u alıyorsunuz. Önüne engeller koymayın lütfen! Kaldırın engelleri! Tanrı'nın huzuruna gidin. Tanrı ile kişisel bir ilişki kurun. Eğer Tanrı'nın önünde diz çöküp Tanrı'yla beraber zaman geçirirsek suyun kaynağına gitmiş oluruz. Bırakın aksın gözyaşlarımız. Tanrı'yla birlikte olduğumuz zaman susuzluğumuz gider. Tanrı'nın önünde tapındığımız zaman susuzluğumuz gider. Bu yalnızca günahları itiraf etmek demek değildir. Sadece günahın bize yaptığı şeyleri ortaya döküp, 'Tanrım, beni bağışla' demeyelim. Benim için yeterli değildir bu. Ben, benim içimden diri su ırmakları aksın istiyorum. Benim hayatım suyla dolsun. O akan su benim kilisemi, benim ailemi, dünyayı değiştirsin istiyorum. Tanrı'nın dizlerinin dibinde oturun. Tanrı'yla daha çok zaman geçirin.

ALTINCI SÖZ

Maraton koşularını bilirsiniz; normal koşular gibi değildir. Birinci olursanız size altın madalya verirler, ama bu yarışta önemli olan onu bitirmektir. Üç yüzüncü olsanız bile bitirmeniz önemlidir; neredeyse kazanmak kadar önemli. Çünkü maraton yarışı insan gücünün sınırlarını zorlayan bir mücadeledir. Koşucu için bu mücadeleyi sergilemek, sergileyebilmek önemlidir.

İsa Mesih'in yeryüzündeki hizmeti de bir maraton gibiydi. Doğduğu zaman yalnızdı. Ama bazı kişiler O'nun bir kurtarıcı olduğunu biliyorlardı. Bazıları, yıldızbilimciler doğudan bile gelmişlerdi. O'na hediyelerle geldiler, tapındılar. İlk başlarda O'nu yok etmek isteyenler de oldu. İsa Mesih çölde yalnız bir şekilde hazırlandı. Hizmetine başlayıp sürdürdüğü üç yıl içinde bazıları yanında oldular, kimileri yuhaladılar, çelme taktılar ya da arkasında oldular. İsa Mesih bir noktada çarmıha çıktı; varış çizgisine geldiğine yanında kimse yoktu. Kimse O'nu alkışlamıyordu. Ter ve kan akıyordu vücudundan. İsa Mesih'in çarmıhtaki ilk beş sözünden bahsederken İsa Mesih'in koşusunun son dönemecinden söz

ediyorduk. Şimdi varış çizgisini İsa Mesih'le beraber geçiyoruz.

“Daha sonra İsa, her şeyin artık tamamlandığını bilerek Kutsal Yazı yerine gelsin diye, ‘Susadım!’ dedi. Orada ekşi şarap dolu bir kap vardı. Şaraba batırılmış bir sünger mercanköşk dalına takarak O’nun ağızına uzattılar. İsa şarabı tadınca, **‘Tamamlandı!’** dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti” (Yuhanna 19:28-30).

İsa Mesih’in hizmeti boyunca kimse O’na yapamacağı bir işte yardım etmedi. Çarmıhta acı çekerken de öyle. Kimse yardım da edemezdi. İsa Mesih bütün dünyaya yardım edebilmek için çarmıha çıktı. Rab İsa çarmıhta, “tamamlandı” dedi. Ama tamamlanan neydi?

Birkaç şeyin tamamlandığı söylenebilir. Eğer bir sıraya koyacak olursak ilk önce İsa Mesih’in çektiği acılar tamamlandı. Yalnızca koştığı yarış değil, yeryüzüne gelmesiyle başlayan acılar süreci de tamamlandı. İsa Mesih dünyaya geldi, yaşadı ve yeryüzünde acılar çekti (Efesliler 5:5-8). İsa, yapması gereken işi tamamlıyordu ve yanında, O’nun işini kolaylaştıracak kimse yoktu. İsa Mesih çarmıhta acı çekti. O’nun çektiği acıların hiçbiri bir suçun ya da zayıflığın sonucunda gerçekleşmedi. Bizim suçlarımız, bizim zayıflıklarımız için acı çekti. İsa Mesih

“tamamlandı” dediğinde öncelikle acılardan bahsediyor olmalı. Bizim suçlarımız, günahlarımız yüzünden çektiği acılar orada tamamlanıyordu.

İsa Mesih'in yeryüzüne geliş nedeni ve ölümüyle ilgili Kutsal Kitap'ta şöyle yazılıdır: “Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı... Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu. Öyle ki, Tanrı'ya hizmetinde merhametli ve sadık bir başkâhin olup halkın günahlarını bağışlatabilsin. Çünkü kendisi denenip acı çektiği için denenlere yardım edebilir” (İbraniler 2:14-18).

İsa Mesih insan olup yeryüzünde bütün bu acılarla birlikte yaşadığı için bizi anlayabilir. Ancak İsa Mesih'in çektiği acılar yalnızca çarmıhtan ibaret değildir. İsa bütün acılarımızı, hastalıklarımızı, zayıflıklarımızı anlayabilecek durumdaydı. Bizim inancımız bu nedenle diğer dinlerden farklıdır. Başka dinlerin tanrıları beni anlar mı? Benimle duygudaşlık yaşayabilecek hangi sınırlılıklara sahip oldular? Ama İsa Mesih anlayabilir. Çünkü denendi, sınandı ve bütün bu acıları çekme sürecinden yani benimle duygudaş olabilmesi için gerekli koşullardan geçti. Sonunda İsa Mesih, 'tamamlandı' dediğinde acılar tamamlandı.

Siz kimsiniz? İsa Mesih'e iman ediyorsunuz, ama siz kimsiniz? Hepimiz birbirimizden farklıyız. Deneyimlerimiz farklı. Yine de İsa Mesih *sizi*, tek tek her birimizi anlıyor. Bir ayette şöyle yazılıdır: "Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir" (Romalılar 8:34). Baba'nın huzurunda beni, sizi, çektiğimiz acıları bilen ve bizi anlayan İsa duruyor.

Tamamlandığını söyleyebileceğimiz ikinci şey de İsa'nın yaşamıdır. Bu sözü söyledikten kısa bir zaman sonra İsa ölür. Bu sözle bir yemlikte doğan bebeğin, Mısır'a mülteci olarak giden çocuğun, babası olmadığı için Meryem'in oğlu diye aşağılanan delikanlının, reddedilen ve sevilen, korkulan, kıskanılan, suçlanan, öldürülen İsa Mesih'in hayatı sona erer.

Biz Türkiyeliler, müthiş bir imparatorluk kültürüne sahibiz. Mirasçısı olduğumuz Osmanlı İmparatorluğu olağanüstü bir medeniyet kurmuştur. Bizim krallarımız halkı ile iyi geçinmeye çalışan sultanlardır. O sultanlar halkın arasına dalar, tebdili kıyafetle dolaşırlarmış. Dördüncü Murat'ın hikâyesini bilirsiniz. Verdiği kararlara halkın nasıl tepki gösterdiğini anlamak için sıradan bir kişi gibi giyinir, halkın arasına karışmış. İmparatorlar bazen gördükleri haksızlıkları düzeltir, bazen söz dinleme-

yenleri cezalandırılırlardı. Daha sonra da hiçbir şey olmamış gibi saraylarına dönerlerdi. İsa'nın insanların arasına gelmesi, yaşamını tamamlaması böyle bir şey değildir.

Romalılar 5:8 ayetini hatırlar mısınız? "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü." Peki ya 1. Yuhanna 3:16 ayetini anımsıyor musunuz? "Sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir."

İsa Mesih her şeye sahip olmasına rağmen bizim için insan oldu. Kıyafetini değiştirdi. Kral olduğu halde kendisini sınırladı, insan bedeninde yaşadı. Yargılayacağım, cezalandıracağım insanları bulayım diye görünüşünü değiştirmede.

İsa Mesih yeryüzüne geldi, bütün insanları sevdi. Bütün insanları kurtarmak için dünyada yaşadı, hizmet etti. Çektiği bütün acılarla beraber çarmıhta hayatı tamamlandı.

Tamamlananlar listesinin üçüncü sırasında Eski Antlaşma bulunuyor. İsa'nın çarmıhta yaptıkları Yeni Antlaşma'nın bünyesinde yer alsa da, Yeni Antlaşma'nın yürürlüğe girebilmesi için eskisinin tamamlanmış olması gerekiyordu. İşte İsa bunu

yaptı. Kurtuluşa, kurtarıcıya ilişkin birçok peygamberlik sözleri vardı. Bunlar tamamlandı.

Eski Antlaşma'nın birçok töreninin İsa'da tamamlandığını da öğreniyoruz. Örneğin, artık kurban kesmeye gerek yoktur. İsa Mesih çarmıhta günahlar için sonsuza dek geçerli olan kurbanı sağlamıştır (İbraniler 10:10-18). Kurban tamamlandı! Artık tapınakların sınırlarına, Eski Antlaşma kâhinlik düzenine ihtiyaç yoktur. İsa Mesih'in kanı aracılığıyla insanlar Tanrı'nın huzuruna çıkabilecek duruma gelmişlerdir (İbraniler 4:14-16; 10:19-20). Elbette Eski Antlaşma hâlâ Tanrı'nın tasarısını anlamamız, halkının tarihini öğrenmemiz için yararlı olmayı sürdürmektedir. Ama artık İsa tarafından tamamlanmış ve eski olduğu ilan edilmiştir (Matta 5:17; İbraniler 8:13; 2. Korintliler 3:7-18).

Tanrı'nın Eski Antlaşma'da vaat ettiği kutsamalar, kurtuluş İsa tarafından tamamlanmış oldu. Mesih'in geleceğini ve kurtuluş sağlayacağını umutla bekleyen insanlar, İsa tarafından beklentilerine kavuşturuldu. İsrail'in Mısır'dan çıkarken tattığı kurtuluş, İsa'nın çarmıhında tamamlandı. Çarmıhta, Eski Antlaşma'nın sözlerinin gerçek ve güvenilir olduğu kanıtlandı ve yeni bir antlaşmanın yolu açıldı.

Tamamlandı sözünün dördüncü yönü, zaferin ta-

mamlandığını anlatmasıdır. İsa'nın çarmıhta yaşadıkları, çektiği bütün acılar ve ölümü kesinlikle bir yenilginin ifadesi değildi. İsa kurtarıcı olmaya soyunmuş, ama başarısız kalıp çarmıhta öldürülmüş biri değildir. İsa'nın çarmıhtaki ölümü iyi ve akıllı, sevgi dolu ve fedakâr bir peygamberin kendi dinindeki insanlar için yaşamını feda etmesi değildir. Çok bilgece sözler söyleyen bir ermişin, insanlara şifa veren bir pirin ölümü değildir. Anadolu topraklarının her yeri şifacılar, ermişlerden, iyi insanlardan geçilmiyor. Her şehirde peygamber, şeyh, şih mezarları var. Bütün peygamberler öldü gitti. Bütün âlimler, bütün felsefeciler Tanrı'ya inanmasalar bile ölecekler ve Tanrı'nın karşısına çıkıp hesap verecekler. Yapacakları bir şey yok! Bazıları kahramanca ölür ve kahramanlar mezarlığına gömülür. Bazıları belediye tarafından kimsesizler mezarlığına kaldırılır, ama sonunda herkes ölür. Mezarlıklar kendisine kurtarıcı süsü veren, kurtarma iddiasında olan insanlarla dolu. Kendine peygamber diyenlerin hepsinin bir mezarda yeri var.

İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümü, Tanrı'nın bütün dünyanın günahları için belirlediği kurbanın ölümüydü. İsa Mesih öldü, tarih boyunca yaşamış herkesin günahlarını, hatta evreni bir şekilde etkileyen günahları kendi üzerinde taşıdı, bedeli ödedi. Tanrı'nın insanlık ve yaratılış için tasarısını tamamladı.

Artık başka bir kurtarıcıya, peygambere ihtiyaç yok. Dinlerin bittiğini ilan ediyoruz! Artık dine ihtiyaç yok! İsa Mesih, Rab'dir; ölümü ve dirilişiyle Rab olduğunu açıkça kanıtlamıştır. Herkesin mezarı dolu, ama İsa Mesih'in mezarı boş! İsa Mesih üçüncü gün ölümden dirilmiştir. "Tamamlandı" dediğinde Tanrı'nın O'nun aracılığı ile yapmak istediği her şeyin tamamlandığını ifade etmektedir.

İsa çarmıha çıkmadan önceki hafta içinde kendi zaferinden söz ediyordu. "Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!" (Yuhanna 16:33).

Dünyada karşılaştığınız sorunlar, sıkıntılar elbette sizin yaşamlarınızı olumsuz etkilemekte, kimi zaman derinden üzmektedir. Her ne durumda olursanız olun, İsa'nın çarmıhtaki zaferini unutmayın. Sıkıntılar bir gün geçecek ve kurtuluş sizin için elle tutulur hale gelecektir.

İsa'nın zaferini paylaşmaya hazır mısınız?

YEDİNCİ SÖZ

İsa'nın çarmıhtaki sözlerinin her biri kurtuluşumuz, yaşadıklarımıza, İsa'nın hayatımızda yaptıklarına ve yapacaklarına ilişkin bize ipuçları veriyor. Bu en son söze baktığımızda, diğer sözlerde durduğumuzdan farklı bir noktada duruyoruz. Sadece geçmişe değil, geleceğe de bakıyoruz.

Hayatımız İsa Mesih'in çarmıhtaki hesaplaşması sayesinde yeni bir noktaya geliyor. Hepimiz bir şekilde hesaplaşıyoruz ve her gün hesaplar ödüyoruz. Bazen gündelik hayatta yaşadıklarımızın hesaplarını ödediğimizin farkına varmıyoruz. Hesaplar üzerine düşünürken aklıma on altıncı yüzyılda yazılmış eski bir oyun geldi. Christopher Marlowe adlı bir yazarın Dr. Faust oyunu. Konu daha sonra Goethe'nin kitabıyla evrensel üne kavuştu. Oyunda her türlü bilgiye ulaşmak için Faust, ruhunu Şeytan'a satmıştır. Hayatının bir noktasında yaptığı bu antlaşmanın sonuçlarını görmeye başlar. Tanrı'nın yargısından korkar. Tanrı'yla hesaplaşmaktan korkar. Bir sahnede Faust, korku içinde cenin pozisyonunda yere yatmıştır. Tanrı'nın yargısından nasıl kaçacağını bilemez ve çaresizlik içinde bağırır.

başlar: “Dağlar, tepeler gelin yıkılın üstüme. Tanrı'nın gazabından koruyun beni!” Tanrı'nın karşısına çıkıp O'nunla hesaplaşmak, Faust için dehşet verici bir şeydir. Nereye saklanacağını bilemez. Zaten saklanacak bir yer yoktur. Dağların tepelerin altına gömülmeyi tercih eder.

Yıllar önce bu kitabı ilk okuduğumda bu sözlerin bir ayetten alındığını fark etmemiştim. Oyunu okuduktan bir iki yıl sonra aynı sözlerle İncil'in Luka bölümünde karşılaştım. Siz de okuyun: “Askerler İsa'yı götürürken, kırdan gelmekte olan Simun adında Kireneli bir adamı yakaladılar, çarmıhı sırtına yükleyip İsa'nın arkasından yürüttüler. Büyük bir halk topluluğu da İsa'nın ardından gidiyordu. Aralarında İsa için dövünüp ağıt yakan kadınlar vardı. İsa bu kadınlara dönerek, 'Ey Yeruşalim kızları, benim için ağlamayın' dedi. 'Kendiniz ve çocuklarınız için ağlayın. Çünkü öyle günler gelecek ki, 'Kısır kadınlara, hiç doğurmamış rahimlere, emzirmemiş memelere ne mutlu!' diyecekler. O zaman dağlara, 'Üzerimize düşün!' ve tepelere, 'Bizi örtün!' diyecekler. Çünkü yaş ağaca böyle yaparlarsa, kuruya neler olacaktır?'” (Luka 23:26-31; ayrıca Vahiy 6:16-17).

İnsanoğlu her gün bir şekilde hesap ödüyor. Her gün yaşadığı kararların ve yaptıklarının hesaplarını kendi kendine veriyor. Bazılarımız gece yatarken

günün hesabını yaparız. Gün sonunda yüreğimizin durumuna bakarız. Bu hesaplaşma bizim için bazen üzücü, bazen vicdanımızı karartan bir şey olur. Bütün bu hesaplaşmalar sırasında genellikle bir gün herkesin öleceğini ve Tanrı'nın önünde hesap vereceğini unuturuz.

İsa Mesih, Yeruşalim kızlarına seslendikten çok kısa bir zaman sonra çarmıha gerilir ve önceki bölümlerde ele aldığımız altı sözü söyler. Ağzından çıkan son sözler ise şunlar olur: "Saat öğleyin on iki sularında güneş karardı ve bütün ülkenin üzerine saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Tapınaktaki perde ortasından yırtıldı. İsa yüksek sesle, **'Baba, ruhumu senin ellerine bırakıyorum!'** diye seslendi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi" (Luka 23:44-46).

Bu sözler aslında bize İsa'nın hesaplaşmasını anlatır. İsa'nın çarmıhtaki sözlerinde birçok yönden bu hesabı ödediğini gözlemleyebiliyoruz. İnsanlarla hesaplaştı. Hatırlayın, "Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar" dedi. Başka bir insanla hesaplaştı: "Bugün benimle birlikte cennette olacaksın" dedi. Ailesiyle hesaplaşıyordu: "Anne, işte oğlun! İşte, annen!" dedi. Günahla hesaplaşıyordu: "Tanrım, Tanrım beni neden terk ettin" dedi. Bu hesaplaşmanın sonuna geldiğinde, "Baba, ruhumu senin ellerine bırakıyorum" diyordu.

İsa'nın ölümünün bir başka yönünü görüyoruz her sözde. Bu son sözde vardığı nokta huzurlu son oldu. Eğer Kutsal Kitap'larınızın dipnotlarını da okuyan kişilerdenseniz, İsa'nın "Baba, ruhumu senin ellerine bırakıyorum" sözünün bir başka ayeti işaret ettiğini görürsünüz: Mezmur 31:5. İsa ölürken bile ayetlerden alıntı yapıyor! Bu kadar acının içinde nasıl ayetlerden alıntı yapabildiğini hiç düşündünüz mü? İsa, Tanrı'nın sözünü bizim gibi çalışarak, okuyarak öğrenmek zorunda değildi. Çünkü İsa, Tanrı Sözü idi. "Söz, insan olup aramızda yaşadı" (Yuhanna 1:14). Eski Antlaşma'daki peygamberlik sözlerinin İsa tarafından tamamlandığından bir önceki bölümde söz edilmişti. İsa, 'Kutsal Kitap'tan şu sözü söylersem duruma uygun olur' demedi. Tanrı Sözü İsa, konuştuğunda Kutsal Yazılar'ı gerçekleştiriyordu.

Tarih boyunca işlenen bütün günahları üstlenen İsa Mesih, çarmıhta Baba'dan ayrıldığını fark etmişti. Tanrı, İsa'nın bedeninde günahı yargılıyordu. Tanrı günaha bakamaz, O kutsaldır (Habakkuk 1:13). Günah, İsa'nın bedenindeyken; Baba, İsa'dan ayrıldı. Bu nedenle İsa, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin" diyordu.

Geldiğimiz noktada İsa, "Beni neden terk ettin"den, "Ruhumu senin ellerine teslim ediyorum"a geçiyor. Bununla İsa, Baba ile ilişkisinde yeni bir aşamaya

geldiğini söylüyor. “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin” sözünde bir yabancılaşma görüyoruz. Baba Tanrı’yla İsa arasında günahtan kaynaklanan bir yabancılaşma... İsa çarmıhtayken günahın bedelini ödemekteydi. Ödemenin sonuna doğru İsa bu yabancılaşmanın ötesine geçerek, “Baba, ruhumu senin ellerine teslim ediyorum” der. Böylece biz artık İsa’nın çarmıhta yaptığı işi açıkça görebiliriz.

Eğer yaşamımızın bir bölümünde Tanrı’yla aramıza günah girdiğini biliyorsak, Tanrı’ya yabancılaşmışsak, Baba’yla ilişki için hâlâ bir umudumuz vardır. İsa kendi günahları nedeniyle değil, üstlendiği bizim günahlarımız nedeniyle Baba’ya yabancılaşmıştı, ama yine Baba’ya döndü. Biz yabancıydık ve belki bazılarınız hâlâ yabancısınız. Sorun değil, Tanrı’yla ilişki kurabilirsiniz. Bunun dinle, törenlerle, sevaplarla alakası yoktur. Tanrı’ya gitmenin tek yolu İsa’dır. İsa Mesih inancının çarmıhla alakası vardır. Çarmıha bakarsınız, İsa Mesih’in çarmıhta yaptıklarını yaşamınızda görür, inanırsınız. İşte o zaman kurtulmuşsunuzdur. İsa’ya iman aracılığıyla Tanrı’yla aranızda bir ilişki kurulur. Tanrı’yla ilişkiniz yoksa, istediğiniz kadar kiliseye gelin, isterseniz İncil’i ezbere bilin, istediğiniz kadar haç çıkartın, isterseniz İncil hakkında vaaz verin nafi.

Tanrı’yla ilişkiniz olsun. İsa Mesih aracılığıyla Tan-

rı'yla ilişkiniz varsa, O'na "Baba" diyebiliyorsanız, yaklaşabiliyorsanız, sizin hayatınızda kurtuluşun umudu vardır. Çünkü günahın bedeli ödenmiştir. Günahın bedelinin ödendiğini fark ederseniz, Tanrı'yla yabancılaşmanız da ortadan kalkacaktır. O zaman O'na tek bir sözcükle seslenebilirsiniz: "Baba."

Yeşaya 53:10'da buna benzer bir söz daha söyleniyor: "Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecektir ve günleri uzatacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek."

Tanrı'nın huzurunda çarmıhta ölümlerini ruhunu Tanrı'ya teslim etmişti. O sırada "tapınaktaki perde ortasından yırtıldı." İsa Mesih canını kurtarmalık kurban olarak sunarken, tapınaktaki perdenin yırtılmasının anlamı nedir (Matta 20:28)? Eski Antlaşma'daki talimatlara göre kurulan tapınakta, insanlar kurbanlarını sunarlardı. Tapınağın iki bölümü vardı; kutsal yer olarak bilinen ilk bölme her rahip girebilirdi. Ancak Kutsal Yer'in arkasında bir perde vardı ve o perdenin arkasına sadece yılda bir kez başkâhin geçebilirdi. Çünkü o perdenin arkasında En Kutsal Yer vardı. Tanrı'nın tahtı vardı. Sadece sembolik bir tahttan bahsetmiyoruz. Tanrı'nın huzuru o tahtın üzerinde bulunuyordu. İsraililer

bunu zaman zaman görebilmişlerdi. İnsanlar o perdeyi aşıp giremezlerdi. Perde yılda bir kez özel törenlerle açılırdı. İsa Mesih çarmıhtayken kendisini kurban olarak sunduğunda o perde yırtıldı.

Bu sembolün bizim için anlamı ne? Bizim için ne ifade ediyor? Perde tesadüfen yırtılmadı, eskidiği için de yırtılmadı. Kutsal Yer'deki perde, Tanrı tarafından yırtıldı. Perde yırtıldı ki, insanlar Tanrı'nın huzuruna gelebilsinler. Sunulması gereken kurban sunuldu. Kutsal kılınmış kişiler olarak sizler İsa'nın ölümü aracılığıyla Tanrı'yla ilişki içinde bulunabilirsiniz (İbraniler 10:19-22).

Perdeyi yırtan Tanrı'dır dedik. Dolayısıyla "Baba, ruhumu senin ellerine bırakıyorum" sözü yeni bir ilişkiyi anlatıyor. Hem İsa ile Tanrı arasında, hem de kurtarıldıklarıyla Tanrı arasında. Çarmıhtaki sözlerden biri "tamamlandı" kelimesiydi. Sizin kurtuluşunuzla ilgili her şey tamamlandı. Nokta! Eğer biri kendisi için ölüp dirilen İsa Mesih'e güvenip iman ederse kurtulmuştur. "Baba ruhumu sana teslim ediyorum." Siz de kurtulmuş bireyler olarak kendinizi Tanrı'ya teslim edin.

İsa, Rabbiniz ve Kurtarıcınız olsun. Rab ne demek? Bizim dinsel sözcüklerimizin önemli bir kısmının Arapça olması çok kötü. İnsanlarımız bu sözcüklerin derinliğini tam anlayamıyorlar. Rab, benim

efendim, hayatımın sahibi, benim hayatımda kendi egemenliğini kuracak kişi, kralım, benim tabi olduğum kişidir. Rab dediğim Kişi'ye, benim hayatımda etkin ol, beni yönet, sana kendimi teslim ediyorum demiş oluyorum. Rab sözü İncil'de Tanrı anlamına da gelmektedir.

İsa yeryüzüne gelmiş ve insanlara kurtarış sağlamış olan Tanrı'dır. İsa'nın çarmıhta ölümü ve dirilişi, kurtuluşun temelidir. Çarmıhta söylediği sözler de bu kurtarış sağlayan eylemi sırasında O'nun yaşadıklarını farklı bir pencereden tekrar görmemize yardımcı olmaktadır.

İsa'nın ölmeden önceki son sözü, Tanrı'ya bağımlı yaşamanın ve teslim olarak ölmenin sağlam bir örneğini bize gösteriyor. Bütün insanlar İsa aracılığıyla Tanrı'yla benzer bir ilişkiye çağrılıyorlar.

İsa'nın ilk öğrencilerinden İstefanos, inançları yüzünden suçlandı ve taşlanarak öldürüldü. Taşlar altında acı çeken İstefanos'un son sözleri, "Rab İsa, ruhumu al" oldu.

Eğer İsa'yı Tanrınız ve Kurtarıcınız olarak kabul ettiyseniz yaşamınız artık Tanrı'nın ellerindedir. Dünyanın acıları içinde yaşarken, acılara değil, Tanrı'nın ellerine teslim olmaya odaklanmayı seçmelisiniz. Ölürken 'ruhumu al' demeli, yaşarken de 'ruhum senindir' demelisiniz. Mesih gibi yaşamalı,

Mesih gibi ölmelisiniz.

Acılar yaşamlarımızda hep olacak. Belki çarmıhtaki sıkıntılar kadar değil, ama her birimiz bize zor gelen sıkıntılar yaşayacağız. Ateş düştüğü yeri yakar. Sıkıntınız kadar önemli bir gerçek de sıkıntılarda izleyeceğiniz tutumla ilgilidir.

“Bu acıları çekmemin nedeni de budur. Ama bundan utanmıyorum. Çünkü kime inandığımı biliyorum. O'nun bana emanet ettiğini o güne dek koruyacak güçte olduğuna eminim” (2. Timoteos 1:12).

Kime inandığımı biliyorum. Siz kime inandığının farkında mısınız? O'nunla yaşamamanın sizin hayatınızda nasıl bir fark yaratması gerektiğini biliyor musunuz? O'na teslim oluyor musunuz?

“Baba ruhumuzu senin ellerine bırakıyoruz.”

